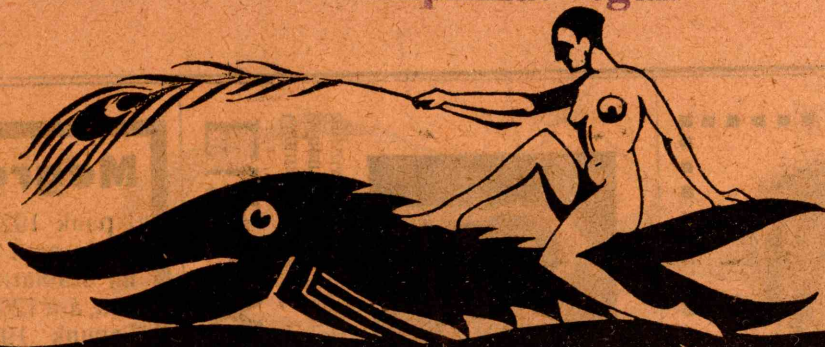

Imprimat legal.

IKAVILÁR

KULTURA • EROTIKA • MŰVÉSZET • HALADÁS

Kacérkodás a tükröből

Lapunk részére készült eredeti felvétel.

Kohl András

hölgyfodrászati terme. Belváros, Szentgyörgy-tér. (Bejárát Lonovich-u.)
Elsőrangú hölgyfodrászat, hajfestés, manikűr. 33

Franzen és Brada

bádogos és vízvezeték szerelők
Timișoara III, Stefánia u. 2.
Vállalnak minden szakszavú munkát,
szolid árak mellett. Javítások soron-
kívül. 22

„Tries” cipők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timișoara, IV. Begajobbsor 19.

Joszt József

uri és női cipész. Timișoara 11. kerület
Széna-tér 8 Férfi és női cipők mérték után
pontosan készülnek. Javításokat soron-
kívül elintézt.

KLEIN JENŐ

bőrönd és bőrdíszmű üzlete, Timișoara.
Belváros, Mercy-utca 3 Legolcsóbb be-
vásárlási forrás utazási és divatke-
szítésben.

Butorfényező, szobafestő és mázoló!
Elvállal minden e szakmába vágó munká-
kat a legszolidabb árak mellett.

Speciálista butorfényezésben.

— Vidéki rendelések előnyösen. —

Gábor János

TIMIȘOARA, IV. Bem utca 13 sz.
Lakás: Str. Gen. Foch (Fröbl u.) 13. sz.

Elise Weibberger:
Gesundheitsrden, Hüftenformer und Busenhalter
geben schlanke Figur ohne Massage u. Hungerkur.
Spezial-Atelier TIMISOARA, IV, Bul. Carol 15

3 nap alatt eltüntet: szeplőt, májfoltot
pattanát VIOLA krém-szappan. Készíti
Weiss Sándor gyógyszerértára Dóm-tér 6

Gutjahr György

Timișoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10-68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai
vegytisztító intézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régii toll felfris-
sítése).

Klugesherz Viktor kárptos

Temesvár Józsefváros, Bonház-u. 15
Divanok, ottomanok, lőszőrpárnák
készítésére és szakszerű javítására ajánl-
kozik. — Kész árak nagy választékban
olcsó árakon.

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoni

órák és ékszerésznél

Timișoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25
(Bemgasse)

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pu-
dert és szeplővizet
használ, mely mindennemű szeplőt, májfolt-
tot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

**Roth Jenő gyógyszerértára-
ban Timișoara, Mehala**
(villamosmegálló.)

Megrendelheti

lapunk 1925. évi 100 oldalas
karácsonyi harmadéves jubileu-
mi számát, kemény diszkötés-
ben, ára 120 lei, 30 ck. 50 dinár.
Lapunk 1926 évi karácsonyi
száma, az összes munkatársak
fényképével, kemény diszkötés-
ben: 80 Lei, 20 ckor., 30 dinár.

Perfect

domborműnyomásai, bélyeg-
zői és vésnöki munkái a

legjobb és
legizlésebbek

Gyár: Arad: Deák Ferenc
utca 15.
Fiók: Timișoara, I. Mercy
utca 3.

Pollák Hermann

Kárptos és paplandiszitő
Timișoara IV. Hunyadi ut 6. sz

Pap'ának, Sezlengok,
speciális Bőrbutorok
készítése és javítása
szolid árak mellett! 28-1

On is meggyőződhet róla, hogy a
legjobb sütemények, fagyalt és jeges
kávét **Mann** cukrásznál kaphatók.
Timișoara, II., András ut 12.

**Legelegánsabb és leg-
tartósabb**

női és férfi cipők
készülnek

Schwasta cipésműhelyében.

TIMIȘOARA III. Dózsa utca 6.
Gyors munka! Pontos kiszolgálás

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Măiorescu 1. a-
rany-utca) 13. sz.

Folyószámlák:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában:
Leszámitoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Kéziratokat a szerkesztőség nem
ad vissza és nevtelen levelekre
nem válaszol.

Előfizetési árak Romániában:
Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. „ 70 c. kor.
Ausztriában „ 10 silling
Németországban „ 3 márka
Olaszországban „ 40 lira
Magyarországon „ 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
la nkra fizetendők be Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Egyes szám egész Romániában:
20 lei, Bucurestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 350 c. kor.; Bécsben
50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BEN GIT

Művészeti szerkesztő:
KOH-I-NOOR

Hirdetési árak: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Margó

Irja: Győry Endre.

Kedélyes férfitisaságban voltam. Arról folyt a vita, hogy tulajdonképen mi is az a nő, ami a férfit izgatja. Persze a vélemények különböztek voltak.

A legtöbbször a nő testében, formáiban vélték fölfedezni azt a bizonyos ingerlőt, mely a férfi szemében őket megkiváncsítta teszi.

Volt, aki úgy nyilatkozott, hogy sokszor elég egy szokás, egy mozdulat az ingerfölkeltésére s a másikat meg tudta mozditani a nőnek a hangja, az illető például rajongott a női altest és ha hallott valahol beszélni nőt al hangon, oda volt a gyönyörűségtől és sokszor órákig képes volt követni azt a nőt, ha esetleg csunya is volt.

Nagyon kevesen egyes lelki tulajdonságokban is meg tudták találni azt a bizonyos ingert, amit egy férfi a nővel szemben érez.

Voltak ismét olyanok, akiket az öltözködés tudott leginkább meghódítani.

Egy fiatalember meg éppen érdekes történetet mesélt el magáról:

— Tudjátok valami különös vágyakozást éreztem a diáksapkás lányok iránt. Az a diáksapka valahogy mint a tisztaság, az érintetlenség, a megközelíthetetlenség szimbóluma lebegett előttem és izgatott.

A többek közt megismerkedtem egy diáklánnyal. Szép volt, kedves, szép alakja volt no és a diáksapkája. Nem részletezem, de oda voltam. Ha csak megpillantottam, felfoirt a vérem és különös mámor borított el. Juniusban levizsgázott, persze rögtön bájos kis kalapot tett a fejére, sutba dobta a diáksapkát.

És én? Azóta nem érzek vele szemben semmi, de semmi különösét. Vagyis: engem az a diáksapka izgatott...

Én csak hallgattam, de egyre unszoltak, mi a véleményem. Feleltem nekik.

— Mindegyiteknek igaza van. Izgat a nőnek a teste is, a lelke is, a mozdulatai is és az öltözete is. De valójában még sincs igazatok. Mert ti csak gondoljátok, hogy ez az, ami Titeket izgat, de valójában csak egy valami izgat bennünket:

A nő.

A nő fogalma. Az, hogy

nő. Mert ugye, sokszor föl tud bennünk ébreszteni izgalmakat a vágyakozás, a nőre való gondolás is. Nos, hát izgat-e ilyenkor a teste, a lelke, az öltözete, vagy valami más, látható dolog? Nem. A puszta fogalom izgat, az, hogy az a nő, valamilyen más, mint mi vagyunk, férfiak.

A különmemőség az, ami bennünket ingerel, ami minket a nő felé vonz.

Elhallgattam. Nagy szóvihar támadt, de lassankint lecsillapodtak a kedélyek és valaki megjegyezte nevetve:

— Csak ott a bibi kedves barátom, hogy ez már nagyon régi dolog. Már a fizika is megállapítja: a különmeműek vonzzák egymást...

Mosolyogtam.

— Pedig ebben az esetben a fizika tévedett. Igaz, hogy a különmeműek vonzzák egymást... de mi tagadás, — az is előfordul úgy néha-néha, hogy... taszítják is egymást. De persze, ez a tévedés megbocsátható, hiszen a fizika egy száraz tudomány és öreg, okulás professzorok gyártják, akik erről úgy látszik megfeledeztek, vagy akik már csak vonzani tudnak, de nem... azt a másikat...

JULCSA, A SZERETŐ

Eredeti kézirat — Novella három részben

I. rész

Az asszony megegyeszer elmondta rendelkezéseit, hogy vigyázzon a lakásra, a kulcsokat tartsa magánál, Julcsának adja ki a koszt-pénzt és főleg vigyázzon, hogy a vendéglői koszt el ne rontsa a gyomrát.

Vajda integetett a fejével, kezébe vette a kalapját s várta, hogy felesége teljesen elkészüljön. Mikor aztán az asszony készen volt, körülnézett és azt mondta:

— Indulhatunk.

A két gyerek lent ugrált már a kapu előtt, a kisasszony vigyázott rájuk. Az első fiákerba beült az asszony, Vajda és az egyik gyerek. A másikba a kisasszony, a másik gyerek és a szobalány. Vajda az uton belefűzte karját az asszony karjába és gyengéden megszorította. Az asszony rámosolygott.

A váróteremben könnyörögvé mondta az asszony:

— Gyere le minél előbb.

— Az első szabad napon.

— Hátha mégis lejöhetnél két-három hétre...

— Nem lehet, idén nem enged az üzlet.

— Borzasztó, hogy itt kell lenned ezen a forró Budapesten, amikor mi lent vagyunk a gyönyörű tengerparton.

— Csak legyetek ti lent. A gyerekeknek tengerre van szükségük.

Az asszony hálásan nézett fel rá, Vajda lemosolygott az asszonyra. Az asszony aztán elhelyezkedett a vasuti kocsiban a gyerekekkel. Vajda felment hozzájuk, segített nekik, megcsókolta gyerekeit, aztán átölelte az asszonyt. Az asszony hozzátapadt.

— Most megyek el tőled először — sugta félig sirva — ilyen hosszú időre.

Vajda meg volt hatva.

— Hermin! — mondta melegen és szeretettel.

A vonat indult. Vajda leugrott. Amig csak felesége fehér zsebkendőjét látta lobogni, integetett nekik, aztán megfordult és zavarodottan, fanyar kedvvel visszament a városba.

II.

Az irodában rossz kedvvel fogott a munkához, ekkor bejött hozzá Bánó a társa, több fontos ügyei elintézték és lassanként megfedkezett a szomorúságról, de este, mikor lehúzták az üzlet redőnyeit és amikor megszokott gondolatokkal kelt fel asztalától, hogy no most hazamegy feleségéhez és gyerekeihez, akkor egyszerre újra elszomorodott. Lent az uccán is ostobán nézett maga körül. Fogalma se volt róla, hogy mit csináljon. Hét óra. Vacsorázni korán van, lefeküdni méginkább.

Fogta magát és elment a Dunaparra. Adázul unatkozott és inni szeretett volna mérgében, hogy neki az egész nyarat így kell eltölteni.

A Dunaparton ismerősökkel találkozott, ott volt Bánó a társa is, aki némileg felderítette a társaságot.

— Uraim — mondta Bánó — Vajda hat év óta most lett először szabad ember. A tapasztalatlan kezdővel meg fogjuk ismertetni a szalmaözvegység örömeit.

A társaság vidáman hurrázott. Vajdát aztán elvitték egy nyári vendéglőbe vacsorázni. Mindnyájan odavoltak tőle, milyen jó a kirántott csirke, és a fiatal liba, Vajda étvágytalanul evett, bizalmatlanul forgatta a piszkos késeket és villákat és undorodott a nyirkos asztalterítőtől. A társaság aztán kihajtatott egy nyári mulatóhelyre. Egy kávéház teraszán itták meg fekete kávéjukat és aztán bevonultak egy külön szobába. Bánó francia pezsgőt rendelt és a pincérrel Melaniért küldött. Bejött egy nagy szőke lány, akit leültettek Vajda mellé. A lány gyorsan lehajtott két pohár pezsgőt és föltette a lábait az asztalra. A többiek mind ismerték és harsogva tréfáltak vele. Vajda azonban nem tudott szólni hozzá, zavarban volt és utálta a kegyetlenül erős parfümszagot, melyet a lány testéből árasztott.

A társaság lelkesen biztatta Vajdát, Bánó félig becsipve magasztalta a leány szépségét, Vajda azonban zavarodottan mosolygott és kényelmetlenül ült, rosszul érezte magát. Később még három lány jött be, a mulatás egyre zajosabbá vált és éjfél tájban az urak közül ketten elvonultak egy-egy lány kíséretében. Bánó ekkor összesugott a társasággal, hívta a pincért, fizetett, aztán az egész társaság fölkerelkedett és Bánó halkán megszapta Vajdának.

— Magatokra hagyunk.

Vajda tiltakozott, erre Bánó jóindulatulag magyarázta neki:

Itt is maradhatsz vele. Beülhetsz vele egy fiákerbe is, egy órai kocsikázásra. Elmehetsz a lakására. Nagyon csinos lakása van a Csengery-uccában.

Vajda még mindig tiltakozott.

— Jó, jó, — mondta erre Bánó és az egész társaság vidáman elvonult.

Vajda egyedül maradt a lánnyal. A lány az ölébe ült. Vajda keserves zavarban volt. A lány terhére esett, kellemetlen volt neki, zavarta és kizárta. Meg is próbálta egy percre kíváncsi lenni, de kiábrándulva kellett tőle elfordulni. Festéknymot fedezett fel a lány arcán, undorodott a vásári málvoltól és piszkosnak érezte, a lány fickándozott az ölében. Csak a fizikai súlyát érezte, melege volt és verejtékezett a homloka.

Egy gyors elhatározással lecsuszította magáról a lányt és azt mondta:

— Menjünk.

— Jó! hozzám jössz?

Vajda azt felelte, hogy hazamegy. A lány csodálkozva nézte.

— Engem nem viszel? — kérde meglepve.

— Nem.

A lány végignézte, vette kalapját, feltűzte és megvetően, dühösen méregette. Kihívóan, veszekedést provokálva mondta:

— Szép alak vagy, kövér ember, micsoda pocak...

Vajda megrettent a fenyegető veszekedéstől és ijedten és gyáván mentegődött, hogy bocsásson meg, ő rosszul van. A lány még mindig dühösen és megvetően méregette. Vajda benyúlt a zsebébe, kivette a pénzt és kezébe nyomta. A lány megszelídülten nézte a pénzt. Vajda erre sietett menekülni.

— Na szervusz kövér! — kacagott a lány.

— Szervusz, — válaszolt féltékenyen Vajda és sietett kifelé.

Hazament. Álmos volt, fáradt volt, az inge izzadtan tapadt a testéhez, a gyomra émelygett a pezsgőtől, amelyet megivott, még mindig az orrában érezte a mulatónak pezsgőtől, parfümből és emberi testekből összeszűrődő szagát, nagy undorodás kinozta és álmosan és fáradtan kérdezte magától, hogy lehet az, hogy a többiek kedvüket lelik az ily életben. A mocskos vendéglőkben, a külön szobákban és a beruggott, otromba lányokban.

Boldog volt, mikor hazaért Sietve és mohón nyitotta az ajtót, hogy minél előbb szeretettel belesimulhasson tiszta és kényelmes ágyába.

Az előszoba világos volt. Egy kékruhás nő jött feléje. Julcsa volt, a cseléd. Aludni küldte, aztán gyorsan levetkőzött és mélyen elaludt.

III.

Másnap este tizkor hazamen, hogy korán ágyba legyen és egészen kiélvezze a lakásának a nyugalma, tisztaságát és kényelmét. Az előszoba ismét elég világos volt és ismét várta Julcsa. Megkérdezte, hogy minek virraszt? Ne várjon rá!

A lány besietett a dolgozószobába, meggyújtotta a lámpát. Aztán illedelmesen, csendesén várakozott. Vajda aludni küldte. Erre kiment a lány. Másnap reggel ismét jött. Felhuzta az ablak rolóit, behozta a cipőket, a tiszta inget s jelentette, hogy a fürdő készen van.

Vajda felfigyelt. A lány megállott, ránézett, egy furcsa, habozó, alázatos és mégis toladóan asszonyi mosoly volt az arcán. Vajda meghökkenve és bámulva nézett bele ebbe a mosolygásba, a lány lassan és mosolyogva félrehajtotta a fejét, aztán megindult és lassu léptekkel bement a hálószobába. Vajda meghökkenve nézett utána. Miér mosolygott?

Vajda bosszankodva fogta a tollát, becsapta a tintába. Megint kinyílt a hálószoba ajtaja és kijött a lány. Vajda fölnézett. A lány megint mosolygott, átment a szobán, az ajtóban visszánézett és megint kiment. Vajda elbámulva nézett utána, nem tudott írni a meghökkenéstől. Két perc múlva ismét bejött a lány; a hálószoba felé tartott; mosolygott. Vajda mértéktelen dühbe jött. Mit akar ez a lány? Mit mosolyog ez a

lány? Mit gondol ez az otromba cseléd? Azt hiszi, hogy az ő kedvéért jött haza. Ez a rongyos. Ez a mocskos. Ez a konyhaszagu. Mit röhög ez itt az ő arcába?

Két hete, amióta egyedül volt, mindenfelől azzal a föltevessel és azzal a biztatással kinozták, hogy csálja meg a feleségét. A barátai mind természetesnek találták, hogy sietve felhasználja az egyedüllét alkalmát és belemegy egy csomó könnyű és piszkos szerelmeskedébe. A barátai kedvéért együtt töltött néhány éjszakát könnyű éjszakai nőkkel és ezek a nők is mind úgy tekintettek rá, és úgy beszéltek vele, mint akivel természetes módon dolguk lesz. Fel volt háborodva ezek a férjek felett és undorodva utálta lármás, izetlen, olcsó és piszkos szerelemeiket. Ideges volt és a dühtől remegett, mert újra és újra megismétlődött és hozzátalakodott az a feltevés, hogy meg fogja csálni a feleségét.

És most ez is. Ez a mocskos. Ez a konyhalány. Aki ismeri a feleségét, aki látta az asszonyt és látta az ő életüket. Ez merészel a feleségével versenyezni. Ez meri a hitvány ábrázatát egy szemtelen mosollyal odakinálni. Itt. Ebben a házban. Ebben a szobában.

Aztán megényhült a haragja. Szegény féreg, gondolta, minek bántani; tiz férj közül kilenc elfogadta volna a kínálkozást; nem is várták volna, míg kínálkozik; miért megbüntetni azért, mert félreismeri a helyzetet; az ember ne csináljon nagy dolgot a maga erényeiből.

IV.

Egyszer csak nézte a cselédet.

— Ni, — mondta magában, hogy megcsinosodott ez a rongyos. Az az egy érzése volt, hogy a lány bizonyosan nem konyhaszagu többé.

Aztán mosolygott. Ez a lány egy cseppet sem lett csinosabb. Csak ő nézi más szemmel...

Nyugodtan megállapította, hogy százszor csinosabb is lehetne, mégis hiába keringene itt körülötte; a feleségére gondolt és forró vágyódást érzett.

Egy forró éjszakán a lány fehér hálókabátba jött elébe.

— Nagyságos ur, olyan meleg van...

Vajdát is kinozta a meleg, a lány fehér hálókabátja meglepte, megijesztette, ingerelte, zavarban volt, tikkadott lett a torka.

— Igen. Nagyon meleg van.

A lány mosolyogva nézett Vajdára és alázatosan mondta:

— A nagyságos urnak rossz lehet, mert nincs itt a nagyságos asszony.

Vajda meglepetve érezte, hogy örül annak a jóindulatnak.

— Bizony Julcsa, rossz így...

A lány hallgatott, zavarodottan állottak.

— Hát... volt-e... otthop... szeretője — kérde végre dadogva Vajda.

— Nem volt nekem, — válaszolta bátran, hetykén a lány.

Vajda egészen megzavarodott, a torka elhomályosodott és ekkor hozzányult a lány testéhez. Végigsiklott a fehér vásznon: erre megrettent.

— No... jól... van... — dadogta, — Jó éjt!

Hirtelen megfordult és otthagytta a lányt. A hálószobában rémülten és haragosan nézett szét. Mi történt vele? Mibe akart belemenni? Micsoda alávaó dolog ez... És ez a lány... Ez a mocskos... Ez a rongy...

V.

Ugy érezte, belebetegszik ebbe az állapotba. Testileg, fizikailag rosszul érezte magát. Elment az orvosához. Az kinevelte.

— Öregem, az ilyen embernek nem való a szalmaözevegység. Hidd haza az asszonyt.

Reggel, mikor a lány bejött hozzá, odaszólt:

— No, Julcsa, két hét múlva itt-hon lesz a nagyságos asszony.

A lány megállott és ijedten nézett rá. Vajdát dühbe hozta ez az ijedtség. Példátlan szemtelenség. Ez a piszkos merészel megijedni? Ez, úgy látszik, komolyan számított rá, hogy majd a szeretője lesz.

Bosszankodva ment el hazulról.

Teltek a napok. Gyötrően vágyakozott a felesége után, kinlódott.

Rosszkedvtűen jött haza egy éjjel. Az előszoba sötét volt. Eszébe jutott a lány. Mi van vele? Miért nem látja? Talán egy férfi van nála...

Bosszantotta ez a gondolat, dühbe hozta, rosszul esett neki. A kezébe szorította a homlokát, mérgelődött, aztán azt gondolta, végre is mi köze hozzá? De azért nyugtalankodott. Szomjas volt, száraz volt a nyelve és tikkadt a torka. Vizet akart inni.

Az éjjeli szekrényen nem volt víz. Erre dühbe jött. A csengőhöz ment és haragosan megnyomta.

(Vége az első résznek)

Művészet

A festő ott lakott a Montmartre egyik kis padlásszobájában és halálisan szerelmes volt háziasszonya gyönyörű lányába, a szép tizenhatéves Claire-be. Már nem is szerelmes volt belé, hanem rajongott érte, vágyott rá, teljesen megejtette a lány csodálatosan tökéletes alakja, szépsége és érett formái.

Kért, könyörgött a lánynak, engedje meg, hogy lefesse, meztelenül, a maga teljes, tökéletes szépségében, de az hajthatatlan maradt.

Egy novemberi ködös, hideg napon meghűlt Claire. Lázasan feküdt hófehér ágyában és a festő meglátogatta.

Elbeszélgetett vele, mesélt neki mindenfélét, amikor pedig elbúcsúzott, föléje hajolt és remegve, visszafojtott vágyakkal csókolt meg a lány finom, puha kis kezét.

Azóta minden nap eljött.

Hogy a beteget szórakoztassa, mesélt neki a művészetről, könyveket hozott, amelyekben a szobrászat és festészet mesterművei voltak és beszélt a szépségről és a különböző szépségtípusokról. Azután megpróbálta megállapítani, Claire mely szépségtípushoz tartozik. Megtapogatta fejének a formáját, majd a nyak vonalát követve a vállait vizsgálta meg.

A telt érintetlen, hófehér vállak ingerlően domborodtak elő a fehér párnákon és a festő vad vágyatt érzett lerántani a paplant erről a fiatal, formás testről.

Clairt mulattatta a lelkesedés és a szépségét csodáló hódolat, később még a melle felső részét is odaengedte neki, de amikor a festő arra kérte, hogy a lába formáját is megvizsgálhassa, habozott.

Hátha nemcsak a művész szemével nézi őt, hanem mint férfi, mert a kíváncsisága mintha minden engedménnyel növekedne.

És mégis. Egy napon, amikor anyja nem volt otthon, átengedte a lábát is a festőnek. Az ágytakaró félrecsapva fölemelkedett és lábát a szőnyegre eresztette le.

A férfi szemügyre vette a lábát, megmérte és összehasonlította a könyvben lévő ábrákkal... de azután... mindez nem volt elég ahhoz, hogy Claire egész szépségét megítélhesse. Szükséges volt ehhez

a combok és a csipők formája is. Az egész alak...

Szinte dadogva, akadozva adta elő kérését, miközben térdre ereszkedett a lány előtt és fátyolos, vérborult szemekkel meredt a láb fehér husára.

Clair ijedtében késett a válaszzal, a férfi nem tudta magát türtőztetni. Megragadta a takarót és félrecsuszította. A kezei reszkettek, hangosan, gyorsan lélekzett, arcát előntötte a vér és hirtelen Clairera vetelte magát.

A lány visszahanyatlott ágyán és sikoltva akarta befödni föltárt meztelenségét. Küzdelem fejlődött ki.

A férfi mohón, vadul harapott belé a lány puha, husába és örvongve csókolgatta, de az minden erejével védekezett, kikerülte támadását és ellökte magától.

Odakünn öreges, asszonyos léptek hallatszottak.

A lány magára rántotta a paplant, fölvette a székről a színes albumokat, leroskadtt és akadozó, ziháló hangon kezdett beszélni, mintha semmi sem történt volna:

—... Mert a művészet...

A háziasszony benyitott a szobába.

Pék Dezső.

A harmadik

— Eredeti fordítás —

A beteg eszméletlenül feküdt az ágyon. Az ágy mellett kis asztalka állott orvosságos üvegekkel, odébb még egy asztal, melyen egy szál gyertya lobogott vibrálva, kísértetiesen, fantasztikus nagy árnyékokat rajzolva a falra.

Az asztal mellett ült a fiatal asszony, arca kissé gyűrött volt és sápadt szemei különösen sötéten lobogtak a virasztástól — vagy talán mástól? A fiatal háziorvos mellette ült.

Együtt ültek egymás mellett, hallgatagon, az éjszakában. Nézték egymást és lelkükben a múlt cso-

dás, mámoros érzései tomboltak. Mintha csak ketten lettek volna, mintha nem is tolokodott volna akkor közéjük a harmadik, egy öreg ember, hogy pénzével magához láncolja egy gyönyörű asszony fiatalságát, álmát, vágyait.

A gyertya föllobogott.

— Milyen gyönyörű vagy — lihegte a férfi, átfogva csipőjét és ölébe huzva a nőt.

— Hagyj... hagyj... kérte aggodóan az asszony.

— Nem lát ő és nem hall minket -- erősködött az orvos és rátapasztotta szomjas ajkát az asszonnyéra.

Egész testükön átremegett a régen várt, visszafojtott tűz egymásba forrtak vadul, önfeledten és az asszony érezte, ha a férfi most akarná, átadná magát neki.

*

A csöndes beteg az ágyon lassan, nyögve eszméletre ocsudott. Gyöngye világosság derengett a homloka mögött forrongó zürzavaros képek közé. Nagy nehezen támadt első gondolata: élek-e még vagy már meghaltam?

Nagy fáradtsággal megmozdította a fejét. Fölnyitotta szempilláit. Érezte nincsen egyedül, bár ápolói mégsem ültek a szokott helyen, ágya mellett, mint rendszeren.

Tünődni kezdett, mikor átellenben, a falon a gyertya vetette két nagy árnyékot látott: egy asszonyét, aki egy férfinak a térdein ül, fejét vállaira hajtva.

Rájuk ismerl.

A fej odahajolt az asszonyéhoz s annak szájára nyomta a száját.

Megvonaglott és föl akart ordítani, föl akart ugrani, de nem bír mozdulni, képtelen volt szóra, jelre, csak a szemeiben ült a kínos, keserves düh.

Azok ketten pedig már egészen el is felejtették a harmadikat.

3 nap alatt eltünt: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weis Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 6

Legszebb divat
cipők a

Bőripari Munkások cipészüzletében, Munkás
Otthon
(Parkszanatórium mellett) Timișoara, készülnek. Pontos munka! (34)

A diák

Eredeti kézirat. Irta: Győry Endre.

Egy óra volt.

A külvárosi kávéházban már otogatták a villanyt. A vendégek indultak hazafelé. Borgőzősen, nevetve, vidáman. Alig heburkolódtak a nehéz bundákba, füleikre húzták prém sikkajukat és bátran vágtak neki a havas, fagyos időnek. Könnyű nekik így. Meg aztán otthon már várja őket a fűtött szoba, jó meleg ágy.

Egy idősebb elegáns ur fölsegítette bundáját, a szőke kasszirnőre, zsebébe dugott hanyagul egy üveg pezsgőt és mentek ők is haza.

A pincérek egy csupasz asztalon számolni kezdték a borraivalót.

Föltűrt szoknyás, vöröscombu, nagy mellű kócos mosogatólányok szállingóztak elő a konyha belsejéből, fölrakták a székeket az asztalokra és vad surolásba fogtak.

A diák leverten nyult kopott tavaszikabátja után, szomorúan kémlelt ki az ablakon.

Künn fagyott. Havas eső zugott végig az uccán.

Lassan, tétován ment az ajtóig. Rátette kezét a kilincsre. Habozott. Künn élesen sivitott a szél, az ajtóba vágta a vizes havat. Megborzongott és sóváran, fájdalmasan nézett vissza mégegyszer a jó meleg sarokba, a kályha közelébe, ahol eddig ült. Egyet sóhajtott még, sapkáját behúzta a szemébe, föltúrta a kabát szélét és hirtelen határozással kilódult az uccára.

— Brrrrr...

A vad szél arcába vágta a jeges, szilánkos havat.

Dideregve vágott neki a sötét uccának, összegubbaszkodva, összehúzódzkodva, amennyire csak tudott. Sietett. Rohant. Talán a hideg elől akart menekülni, de az kitartott mellette.

Orra biborvörös lett, arca először kipirult, később elkékült és a füle égni, fájni kezdett. Nem baj — gondolta, — csak még egy ideig bírjam ki, azután már ugyis annyira fogok fájni, hogy már nem is érzem. Ez megnyugtatta.

Egy uccasarkon, amint befordult, festettarcu, karikásszemű lány ütközött beléje. Összenéztek. Ki akart térni. A nő belékarolt:

— Vigyél magaddal...

A diák dühös lett.

— Hagyjon békén!

A lány nem engedte el, hozzábujt, testéből a ruha alól kellemes jó meleg áradt ki.

— Hagyjon békén, nincs pénzem, — mördült rá mégegyszer a fiú.

— Nem kell pénz, Te drága, Te édes, csak vigyél magaddal, künn olyan hideg van.

A lány reszketett, a fiú megállt egy pillanatra. Gunyosan, torzul röhögött a festett lány szemébe.

— Hát gyere.

Egymáshoz bujva siettek végig az uccákon, éket verve a szitálló pihékbe, nyomukat gyorsan lépte le a friss hó.

A nyegyedik emelet fagyos padlószobájában, pokróccal fedett vaságy állt. Mellette egy asztal. Rajta zsíros papiros, kenyérmorzsa, egy pár szalonabőr és felvágott haj: az ebéd maradványa. Egy polcon és az egyetlen széken könyvek hevertek bízár összevisszaságban. Az egyik sarokban vén kályha gubbasztott szomorúan, ki tudja mikor fűtöttek benne utóljára.

— Ez az én otthonom — nevelt keserű cinizmussal a diák, — jó meleg van, mi?

Befeküdtek az ágyba, csak úgy, ruhástól. Betakaródtak a pokróccal és megdermedve bujtak össze, moccani sem mertek. Fogaik összevacsogtak a hidegben, ajkukról sűrű, látható felhőkben szállt a levegőbe lélegzetük párája.

Sötét volt, csak a szomszéd háztetők hava pisláskolt be a nyomorúságos ablakon.

Lassankint megmelegedtek.

A lány kéjesen nyújtózta ki fölengedett tagjait, ruganyos combjai vadul feküdtek meg az ágyat. A fiú közelebb bujt hozzá, lábait hevesen, forrón ékelődtek a lány kemény combjaihoz, szorosan magához vonta, kezei kigombolták mellette a blúzt és besiklottak nagy, forró, meztelen emlői közé.

Abban fölébredt a hálás rimatér-mészet, keze a szoknyája széléhez nyúlt, hogy utat engedjen a fiúnak.

— Akarsz? Gyere!

A diák még közelebb bujt hozzá, szinte összeforródott meleg, puha testével és kéjesen, mámorosan, mintegy félálomban mormorta a lány hajába:

— Nem akarok semmit, csak meleget, itt olyan meleg van, olyan jó meleg vagy.

Biztos sikerrel jár hirdetése,
ha lapunkban hirdet.

VARÁZS

— Eredeti kézirat. —

A fiú a félhomályban ült a rendes helyén: ahol mindennap ülni szokott. A lány a lámpa alatt, az asztalkánál. Egyszerű, kissé kopott házi ruha volt rajta és kézimunkázott. Ujjai fürgén mozogtak a tarka himzésen. Hallgatott, várta, beszéljen a fiú.

Az beszélt is, de csak egy pár szót, úgy udvariaságból. Azt is alig tudta kikényszeríteni magából. Kedvetlen volt. Unta a megszokottságot, ezt a mindennapos, egyforma kötelességszerű együttléte. Kifogyott a kedvből és érdeklődésből: fáradt közöny borult rá és egykedvűen jártatta végig tekintetét az asztalon, a széken, a padlón.

Szemei hirtelen megakadt az asztalterítő alatt.

Ott feküdtek egymáson, puhán egymásba süppedve a lány izmos lábai födetlenül. A szoknya szélét véletlenül fölkapta a magasba domborodó térd.

Csodás látvány egy szép női láb. A selyemharisnya minden kis izgató hajlást, minden buja, érzéki formát kiélesít, érvényre juttat. Bokája karcsu volt és a ruganyos izmok kecses, merészen ívelt vonalban futottak be a térd alatti puha kis üregbe. Ott megpihentek, de csak egy pillanatra, hogy aztán beledomborodjanak a hófehér, puha süppedő combba. A combok halvány rózsaszínűek voltak és a harisnyakötők csattja vadul csókolt beléjük.

A fiut különös varázs ejtette meg. Az izgató látvány fölrázta közönyéből. Beszélni kezdett. Forrón, szerelmesen beszélt.

A lány fölnevelt egy pillanatra, csodálkozva, boldogan, azután újra lehajlotta a fejét, dolgozott tovább. Közben lábainak egy véletlen mozdulataival lecsuszott a fölkapott szoknya és mindent eltakart.

A fiú új mondatba kezdett, de hirtelen elakadt. A varázs megtört. Közönyös nő ült előtte ismét, aki kiábrándító háziassággal volt öltözve.

Egy negyedóra múlva fölkel és bucsuzott. Ment.

Kellemes, üdítő borzongás remeggett végig rajta, amikor megcsapta az ucca friss levegője.

Győry Endre

Zárt tárgyalás.

Eredeti kézirat. Irta: Győry Endre.

A közönség zugolódva, moogva, méltatlankodva, nagy zajt csapva emelkedett föl a hatalmas törvényszéki terem hosszú padsoraiban és kelletlenül, busan tódult kifelé a folyosókra. Ott megállt, tömegekbe verődött a sok ember és megindult a szöbeszéd. Mindenki tudott valami újat, valami rémeset, valami borzasztót, tágranyiltak a szemek a csodálkozástól, összeverődtek az asszonytenyerek és mindenki mohón leste, fálta az új részleteket.

Benn a teremben csönd lett. Nagy halálos csönd. Az esküdtek, akik máskor néha el-el szundikáltak, most mind ébren, feszült figyelemmel várták a vádlott vallomását. Az ügyész hipnotizálva furta tekintetét a közepén álló sápadt ember zavaros szemeibe, a bíróság tagjai cinikusan méregették végig a vádlottat, az elnök szigorú volt, néma és ünnepélyes.

A sápadt sötétszemű ember pedig beszélni kezdett. Eleinte halkán, akadozva, félénken, később őszintén, mintha nem is hallgatnák, mintha saját magának beszélne.

November volt és sötétedett... a kislányom fölsürolta a szobát... Én az ablaknál ültem... bámultam ki az őszbe... a szél leveleket sepert le a fákról... gondolkoztam... egyszer... hirtelen, magam sem tudom, hogy: rávetődött a tekintetem. Ránéztem... és valami különöset láttam, valami különöset éreztem, mint amit még soha.

Észrevettem, hogy az én kislányom már nem is kislány. Már nagy. Erős, izmos tizenhatéves combjai kilátszottak föltűrt szoknyája alól, blúza lecsüngött róla, amint a padló fölé hajolt és alatta, egy könnyű kis ing alatt, ott szunnyadt a melle, gömbölyű, rózsás, hamvas, szűz mellek.

Tágranyilt szemekkel néztem, néztem és előtűnt valami, emlék, vágyak, tűz, különös, régi tűz. Valahogy olyan, valahogy úgy, mint, amikor a régi parázs még egyszer, utoljára lángra éled, szilaj, vad, kegyetlen lángra.

— Ella — tört ellő mellemből egy sóhajtás — egészen öntudatlanul.

Ella, így hívták az anyját is. Ő fölnezzett rám.

Az arca, a szemei, a haja, a nyaka, hófehér, telt, párnás nyaka, mint az anyjéé, ő is ilyen volt, szép, fiatal, izmos, erős.

Ella...

Igy csillogtak az ő szemei is, így vakított a válla, így gömbölyödött fiatalon, szűzen, érintetlenül a melle.

Fölzugott a vérem.

Igen. November volt és sötétedett és én elvesztettem az eszem. Megéjtett valami régi, éhes vágy. Ráugrottam, leleptem, csókoltam, haraptam... a kislányom...

A sápadt ember szava sirásba csuklott, arcán keserves, fájó könnyek hulltak lefelé.

Az ügyész lassan, észrevétlenül lesütötte villogó szemeit, a szavazóbirák halkán köhintettek egyet-egyét, az elnök idegesen dobolt ceruzájával az asztalon. Az esküdteknek kipirult az arca, egyik másik végigtűrtülgette zsebkezdőjével a homlokát. Azután zavartan nézegettek egymásra és furcsa félénkség, kínzó nyugtalan határozatlanság lepte meg őket.

Csend volt. Csak az elfojtott sirás csuklott még föl néha néha.

Künn a folyosón egy riporter behúzódott az ablakmélyedésbe, papírlapot vett elő és nagy betűkkel kanvarította oda a címet:

„Zárt tárgyalás“

Tudja gróf és cigánydádé
Jó a Kopról csokoládé

Párisban

Eredeti kézirat. Irta: Csöppike.

Azt a bodros fejű fiút, akivel sorsom Párisban mindjárt az első napon összehozott, még hazulról ismerem. A bátyámmal járt iskolába, később újságíró lett és mint ilyen került el a külföld nagyobb városai-
ba. Már egy éve lakott akkor Párisban és szegről-végről ismerte ennek az erkölcsstelen metropolisnak szövevényes, hináros utjait. A latin negyedben tartott szegényes bérelt szobáját, jobbra nem futott. Szegényes ördög volt, mióta él, a pompát egyre áhitotta gazdag lelke, elérni azonban sohasem tudta.

A nyomorgó intellektuel lelkivilága gondolkodásmódja könnyen hajlik a züllés ösvénye felé. Kielégi-

tetlen vágyak és magvas keserű csatlódások eszik magukat át az érzékenységükön. És a romlott lélek romlásba viszi a fizikumot is. De generál, megront és öl. Veszedelemes hajlandóságokat vált ki és utálatos nyavalyák melegágya lesz.

A bulvárd színes, hangos sokasága magával ragadott minket is. Belőlem méltán váltotta ki az első napok csodálatát Páris, ez a sokmillió lakosú büntanya. Érdeklődésem elsősorban a nők felé fordult. Karcsu alakos, pikáns, mosolygó arcok. Kellemesek, mint a tiszta hó virágok, hivalgók, mint a pipacsok és illatosak, mint a tubarózsák. És mindenekfelett bűnösök, gonoszok, démonok.

Kéjelgésre született asszonyfeletti asszonyok. Akiknek a szerelem a biblijájuk és egyetlen foglalkozásuk a szeretkezés. A rafinált, perverz kéjcsalogatás, mármorkényszerítés.

A férfiak közömbösek, álmosak, tunyák nappal. Mikor azonban kigyul a milliószerű város, alakot és arcot cserélnek. Átöltözik és alakot változtat a testük, a lelkük. Párisban nincs is talán elfáradt ember — éjjel. Kerítő, buja, makrancos a levegő. És istenített szent a gondtalan élet.

És nekem mégis idegen volt ez a hely, ez a város, ezek az emberek. Franciául hibátlanul beszéltem, a sima, dallamos nyelv azuttal szidalmazásnak tetszett.

Eljártunk a külvárosokba is. Ez olyan mint a budapesti, csak félelmetesebb. Marcona alakok, telt leányok, köztük nagyon sok uccalány lepik el az uccát és nem éppen barátságos arccal marasztalják az előkelő idegent.

Csavargás közben sokat kellett magamról beszélnem. És bár ebben a tekintetben sohasem voltam közlékeny, így elszakadtam az utálatos légkörből, ahol felnevekedtem, ahol álmaimat szőtem és csalódiám, ahol rettenetes testi és lelki tragédiám lejátszódott, megnyílt a szívem. Szinte szükségét éreztem annak, hogy gyónjak.

Nem tartott vissza a szeméremérzet, mert abban nem hiszek. Nem, különösen az asszonyokéban, akik gyalázatosan erényesek a világ előtt és galád szeretkezések hősei az intim boudoirban.

Nem tudom, hogy elbeszéléseimnek a bujasága, vagy a tragédiám rettenetessége volt-e rá nagyobb hatással, jó lelke megesett rajtam.

Ott ültünk a kicsiny, meghit szo-

bában, mely most már az enyém is volt és sirtunk. Mint két fogságba került hős, mint két lementszett szárnyú sas vergődünk a börtönben, az árnyékban. A hangos, vidám nemzetközi város kelő közepén.

Gyengefényű lámpa világította meg elfáradt fehércsücsköt, a pályatévész, a bűnbánat megcsalódását. Lehetett e keservesebb látvány annál, ha egy züllött férfi, bordélyházak hercegnőjének az ölébe sirja keserű könnyeit?

A nyitott ablakon keresztül Páris bájos kacagó hívogatása kísértett. Az életöszön ördöge harsogott pajkos nőiát a fülembe.

Mi ezt nem hallottuk.

Nekünk nem kellett az élet, nem kellett már a fény, a pompa. Nem voltunk éhesek. Nem voltunk szomjasak. Szerelmes mozgásokban fáradt el a testünk, izzó tűzben égett üszökké az ajkunk.

Sirt bennünk a szörny, az öletésre, csókra, szeretkezésre csábító. De erőnk nem volt. Akaratunk nem volt. Szárnyunk nem volt.

Asszortestű társamra nem vágytam. Kóros csontját, elszáradt derekát nem kívántam meg, úgy húzódtunk meg a kicsiny fészkekben, mint az itt maradt árvák anyjuk temetésének szomorú estéjén.

— Nem tudok szeretni — sirt a bodrosbaju fiú.

— Nem tudok szeretni — válaszoltam az elhaló élet lemondó hangján.

És átöleltük egymást lankadt erővel, kihunyó tűzzel.

Nem buzogott forróvá a vérünk, csak a keblünket szárította a belső tikkadás.

A hajnal csendje borult ránk ta karónak, a meddőség átka simogat-ta álmra.

— Csak tudnék úgy szeretni — szólt lefekvések idején — mint a puszták marcona legénye, aki a himbaló szorításával gyűri maga alá a parasztnyecske párás fűszagú testét.

És csókoltuk a sima bőrt, ajaka nedvvel nedvesítette a testemet makacs, visszatetsző vágygal.

Megromlott idegrendszerre kívánta a vágyak ezen romlott kielégülést és megbomló idegrendszeren megszokta, kívánta, várta.

És csókoltuk az egymás ajkát, testét szakadatlan akarással.

Két fáradt madárijesztőre világított rá a langyos párisi hajnal. Két emberroncsra, akik illatos bőrcsöböl, selyempárnák közül repültek világ-

gá, hogy megperzselődjenek a saját tűzükben, megégjenek a saját nyaldosó lángjaikban.

Ugy éreztem, meghalni jöttem Párisba. Ide, ahová életet keresni gyűl minden nemzetek könnyűvérű, ingyencembere.

És lázálomokban láttam a kopasz halottaskocsit, a fekete lovakra áfra virágot tűzött valami lovag, vagy csirkefogó. És vittek ujjongó nászmenet közepette ki a virágos, csendes temetőbe. Milyen jó lett volna akkor fel nem ébredni, menni, kocsikázni ki a virágos, csendes temetőbe.

Intermezzo

— Eredeti kézirat —

Az éjszaka ráborult halkan, bárszonyosan a rózsaszínű lányzóbára. A meghitt kis szoba olyan volt, mint egy szunnyadó, pihegő, meleg kis fészék.

Fáradtan nyújtódzkodott el a homály, később nesztelenül fölemelkedett, hogy helyet engedjen a besurranó, bágyadt holdfénynek.

Halkan, nehogy Lucie felébredjen.

Aludt. Szőszke fejcskáját dacosan, durcásan furta belé a hófehér párnákba. Lélekzetének finom, fátyolos muzsikája versenyt dalolt a csönddel. A paplan alig észrevehetően remegett a kis keblek ritmikus emelkedésétől.

Aludt. Azután nyugtalan lett. Megpiros formásan metszett ajkairól gyöngé sóhajtas rebhent el. Fejcskéje átfordult a másik oldalra, egyik válla és karja kibújt a paplan alól. Finom, hamvas bőr; gyöngé, rózsaszínű hus. Később félreacsuszott a paplan. A kis mellék felszabadult, könnyen, vigan lélekzettek föl a leheletszerű, átlátszó ingecske alatt. Buja parfümszag szökött ki közülük a langyos levegőbe.

Lucie fölriadt. Összehúzott szempillákkal emelkedett föl. Ölébe hullt a paplan, az egyik válláról lecsúszott az ingpánt. Föltámaszkodott vézna karjára és körülnézett. Pis-

logva, sután, mint egy kis álmából fölvert pihegő madárka.

Ugy álmosan kibújt a paplan alól. Rövid, kis ing volt rajta, nyulánk, tizenégy éves, telni kezdő combját buján csókoltta össze a halvány holdsugár.

Odalépett az éjjeli szekrényhez.

Csönd volt. Az ing suhogott, a teste mozgott, halvány zizezés az egész. Azután kívülről belesikoltott a csöndbe ujjongó, szerelmes macskanyávogás. A szobában megmozdultak az árnyékok: emelkedtek, nőttek, körülsimogatták a tárgyakat. Az ezüstös holdgálya lassan, ünnepélyesen evezett be egy fantasztikus felhőbástya mögé.

Lucie combjai közé kapta a kis inget, visszabújt az ágyba. Fejcskéje újra belesüppedt a párnákba, magára húzta a paplant. Kinyújtódzkodott, összeszorította combjait. A selymes szempillák leragadtak ismét, egyre engedett a combok szorítása. Széthulltak bágyadtan összefogott térdei: elaludt.

A homály is lepihent lágyan a kis szobára, hallgattak az árnyak.

Lélekzetének halk, szűz muzsikája tovább dalolt a csönddel.

Györy Endre.

Hölgyek egymás közt.

— Mond drágám mitől van oly szép arcbőröd?

— A Madonna krém-től?

— Hol vetted?

— Az új belvárosi Madonna gyógyszerárban, szemben a Műhely virágüzlettel.

Legközelebbi regényünk:

GYÖNYÖR-VÁROS

— Berlini erkölcsregény. —

Fábián (Friedmann) Sándor nagyváradi író érdekfeszítő regénye.

„River”

Bőrönd, bőrdíszmű és linoleum feldolgozó vállalat TIMISOARA, II. Str. Dacilor (Fő ucca) 24.

Elvállaljuk bőrdíszmű, autókofferek, uti kellékszerek, ridikülők, pénztárcák és minden e szakmába vágó dolgok rendelés utáni készítését, alakítását és javítását olcsón és pontosan.

VIOLA

— Eredeti kézirat. —

A lány kézenfogta a fiut és a zongora zajától kábult szalonból a szobájába vezette.

A kis négyszögletes helyiségben a villanylámpa vörös selyempapírral bevont égője misztikus, diszkrét fényt árasztott.

— Üljön a diványra — szólott a lány a fiuhoz, aki félszegen engedelmeskedett.

A lány ezalatt a szekrény felé ment és kikapcsolta a bluzát. A fiu, amint észrevette a lány vetkőző mozdulatát, ijedten és tiltakozva állt fel.

— Ne! Ne vetkőzzön le kérem — mondotta és könyörgő szemmel hívta magához a lányt.

A lány visszajött és csodálkozóan nézett a fiura.

— Miért? — kérdezte — Mi van magával?

— Semmi kérem. Üljön ide mellem.

A lány a fiu mellé ült és tovább folytatta:

— Ma már negyedszer a vendégem és egyszer sem kívánt tőlem semmit. Leült mellém, a szememeit nézte, megsimogatta a hajamat, fizetett és elment. Ezt nem értem. Mondja már meg...

A fiu magyarázat helyett közbevágott.

— Kérem, engedje meg, hogy...

A lány folytatta:

— Hogy ismét a szememeimet nézze. Ugye?

A fiu válasz helyett lehajtott a fejét.

— Én nem értem magát — beszélj tovább a lány — a pénzéért még meg sem ölel és úgy ül mellettem, mint egy jégcsap.

A fiu felnézett. Hátrafésült hajából egy hajtincs rakoncátlanul hullott a homlokára. Halkan, szinte félve mondta ki a valóságát s amint a szavak leolvadtak az ajkáról, pirolva és félig sirva elfordította a tekintetét.

— Én szerelmes vagyok magába!

A lányt nem lepte meg a fiu vallomása, de ez a szűzies mód, ahogy a fiu megvallotta a szerelmét, meghatározó volt.

A fiu talán azt várta, hogy a lány kineveti, — félve, sandán nézett a lány arcába. A lány mosolygott.

— Hány éves?

— Én? — kérdezte a fiu.

— Igen, igen, maga, — nevetett a lány.

— Ti... ti... tizen... husz éves vagyok. — nyögte ki nehezen.

A lány nevetett a fiu zavarán.

— Szerelmes? Akkor miért nem támad rám? Miért nem szorítja le fejemet a diványra? Hiszen a szerelmesek így szoktak tenni.

— Tudom... a szerelmesek így szoktak tenni. De én... maga nem ért ehhez. Éppen azért, mert szeretem, nem tudom bántani... Én... a... a...

— Mondja már ki! — biztatta a lány és vigyorogva kuncogott.

A fiu zavarba jött, de bátran kimondta a szót:

— Én a lelkét szerettem meg.

A lány nem ezt a választ várta és szinte megdöbbenve nézett a fiura, aki miután kimondta a titkot, bátrabb volt és viszonozni merte a lány tekintetét.

A fiu megfogta a lány kezét.

— Viola — mondta melegen — Szeretem! De csak szépek, tisztának tudom szeretni. Olyan tisztának, mint egy Máriakép... és ezért szeretem a lelkét. Az tiszta, az szűz... az enyém...

A lánynak jól esett hallgatni a fiu tizennyolcéves fiatalságából fakadó idealizmusba mártott szavait és elhitte, mert jólesett a szavakban hinnie.

— Viola, szeret?

Remegve csuszott ki ajkán a kérdés.

Szűz tizennyolc éve, melyet husznak hazudott, lázas izgatottsággal várta a választ. Egyenesen az iskolapadból szakadt a bordélyház trágár és céda légkörébe. Az érettségi utáni banketti részeg mámorában hurcolták le a barátai s az első nő, aki az ölébe ült a pénzéért, megzavarta lelkivilágának leányfehér harmóniáját. Hitte, hogy szereti a lányt, akivel az élet mocsarában találkozott s a fiatalsága nem törődött a szerelme következményeivel. Erzése nem az érzékiségéből fakadt, bár először érzéki vágyak hajtották a lányhoz. Az első találkozás alkalmával még ijedt és akarat nélküli volt de a mostani negyedik találkozásra öntudatos érzéssé fejlődött ki benne az a lelki megnyilvánulás, melyet szerelmnek hitt. Szerelmeiről még nem beszélt nővel s most, mikor a szerelem undok tanyájába botlott, félig gyereklelke a lányban is a lelkét kereste, nem a testet. És ott állott az ostoba romlatlanságban

a lány előtt s a lelkét kérte számon, melyhez nem férközhettek senki sem és a lelke szűz.

A lány, ki pénzért bocsátotta áruba magát, meglepődött, szinte megdöbbsent a fiu szavától. A lelkemet szereti, gondolta a lány és ez furcsa volt neki. Érthetetlennek találta, hogy valaki elutasítsa a testét, mert ilyen eset még nem fordult elő az életében. A testével kereste a kényerét s csak a testével törődött. A testét illatosította, ápolta és becézte, nem is gondolt arra, hogy lelke is van. Most a fiu szavaira megmozdult benne valami s úgy érezte, hogy valamilyen jóleső meleg bizergeti a szívét. „Szeret”, gondolta s valami tudatalatti érzés megsugta, hogy ő is szereti ezt a nagy tizennyolcéves gyereket, aki az ártatlan szívét jött felkínálni neki, a cédának.

Sohasem ismerte a szerelmet, a liliomságát is azért vesztette el, mert üzte a rossz vére. Anyja egy kis vidéki színtársulatnak volt tagja, kit egyik városkában megejtett egy könyvelő mánásfiu. Ebből az ölelésből származott aztán ő. Mikor felnivelkedett, színiiskolába iratkozott. Ott ismerkedett meg egy fiatal színésznövendékkel, akinek egy pezsgős éjszaka után habozás nélkül odaadta magát. A színésznövendék után következett egy kereskedő, a kereskedőt egy katonatiszt követte, s katonatisztet is felváltották mások. Fokról fokra süllyedt, míg vége oda jutott, ahol most van.

Nézte a fiut s a fiu még mindig könyörgő tekintettel várta az ő választát.

— Szeretsz? — kérdezte ismét. A lány a közte és a fiu között lévő áthidalhatatlan ürre gondolt.

— Ugyan, — mondta nevetve. — mit akar? Ne legyen ostoba.

— Kérem! Én nem vagyok ostoba, — mondotta a fiu sértődötten s ahogy tiltakozva felegyenesedett, olyan komikus volt, hogy a lány önkénytelenül nevetésre fakadt!

— Azt igazán nem érdemlem meg, hogy kinevessen.

— Bocsásson meg — védekezett a lány — nem magán nevettem.

— Hát?

— Csak úgy, nevetni kellett.

A fiu elkeseredett:

— Viola, miért kinez?

— Ki kinez?

— Hát maga, — mondta könnyezve a fiu. Aztán sirva borult az ágyra. A lány megszánta:

— Na ne sirjon kis fiu! Én nem akartam megbántani. De olyan fur-

csa ez. Nekem rontani azzal a kérdéssel, hogy szeretem-e. Hát persze, hogy szeretem.

A fiu felugrott.

— És a feleségem lesz? Mert ha szeret, feleségül veszem.

A lány nem tudta visszatartani a kacagását.

— Feleségül vesz? Ne mondja! És miből élünk meg?

— Az apám bankigazgató és a bankjában kapok átlást. Segédkönyvelő leszek azonnal, amint belépek s ha megmondom neki, hogy magát feleségül veszem, akkor talán mint könyvelőt fog alkalmazni.

A lány megrémült a fiu. naivságától.

— Mondja és már szólt az apjának?

— Még nem szóltam — válaszolt a fiu, mert nem tudtam, hogy maga lenne-e a feleségem. De holnap megmondom és holnapután már hozzánk viszem.

— Téved barátom, mert én nem leszek a maga felesége soha.

— Miért? — a kérdést már szívének a vad dobogása mondta, amint a lány szavai után fojtogató rémület esett belé.

— A lánynak először tetszett és jólesett a játék, de most, hogy a fiu naivságáról és ostoba tapasztatlanságáról meggyőződött, elhatározta, hogy véget vet a furcsa komédiának. Szerette ezt a szüzlelkű gyereket s úgy érezte, hogy a szeretele kényszeríti arra, hogy a fiut lehetetlen gondolatvilágában élő vágyaiból kiábrándítsa.

— Azért fiam mert én nem szeretem magát.

— Ne...em szeret?

— Nem!

— Hiszen én nagyon szeretem... — mondám... I...má...dom — felsírt.

— Ugyan ne ostobáskodjon. Mit sir, mint egy kisgyerek? Szeretem... ostobaság. Ma láttuk egymást negyedszer, nézze, én nem is hiszek a maga szerelmében.

— Kérem én nem hazudok, azt mondtam, hogy szeretem s ha kívánja, hogy behozni, én bebizonyítom.

A lánynak halkabbra szállott a hangja, amint lassu és megfontolt szavakkal beszélt a fiuhoz.

— Nézze, kisfiu, én elhiszem, hogy szeret. Nem kell bebizonyítania, de beszéljünk okosan, értelmesen és viselje jól magát. Amíg én beszélek, ne heveskedjen. Maga most nekem szeretmet vallott. Maga egy tizenhét éves fiu, aki most

indul az életnek, melyből semmit sem ismer, én pedig mára huszonhatodik évemet taposom. A felesége nem lehetek soha, ezt a szülei sem engednék meg. Azt mondja, hogy a lelkemet szereti, ha elfogadnám a szerelmét, akkor azt bizonyítanám, hogy lelketlen vagyok. De nekem van lelkem, most fedezte fel maga. Így tehát azt a tanácsot adom, hogy menjen szépen haza és szorgalmasan dolgozzon az apja bankjában. Maga egy nagyon derék fiatalember és örülök, hogy megismerhettem. Ennyi az egész. Fogadja meg a tanácsomat: ha nősülni akar, — ami előreláthatólag hat, nyolc év múlva fog bekövetkezni, — vegyen feleségül egy tisztességes, derék, jóra való lányt aki méltó magához, de én? En kitaszított lány vagyok. Én a mindenki szeretője vagyok, kettőnk között oly nagy az űr, hogy az beláthatatlan. Az én testem az éjszaka minden órájában másé.

A fiu idegesen közbevágott:

De én nem a testét, hanem a lelkét...

— Eh! Maga egy javithatatlan idealista. A lelkét! Ostobaság! Nekem nincs lelkem! Rossz lány vagyok. Csak testem van s a testemnek megvan az ára. Ha akarja a magáé is lehet s maga után jönnek a többiek. De gyorsan, gyorsan barátom, mert nincs időm fecsegsérek. Nekem minden percem drága. Különösen mostan, májusban. Ilyenkor virágzik az élet. Tavasz van. A him most keresi a nőtényt a leghevesebben. Ilyenkor van a legtöbb házasság és ilyenkor indulnak meg a lányok Sodoma felé. Pechje van barátom, hogy nem maga volt az első férfi az életemben, de az is mindegy lett volna, mert nekem nem elég egy, nekem sok kell. Hja. Tudja a vér... a vér...

— Hogy tudja maga kinezni az embert.

— Én kinezem? Csak ki akarom ábrándítani. Bebizonyítani szeretném, hogy milyen ostoba gyerek még maga.

— Viola... hát... nem lesz a feleségem?

— Nézze fiam, untat már ezzel az ostobasággal. Egyébként nincs is anyi időm, hogy csakis magával foglalkozzam. Nekem állandó vendégeim vannak. Ma is. Már vár reám egy parasztleány — kisbéres egy tanyán — aki minden héten felutazik hozzám. Buta is, csunya is, de jól fizet. Egyike a legjobb vendége-

imnek. Menjen már fiacskám, menjen, menjen.

A fiu ismét sirt és lehajlította a fejét.

Jó. Most elmegyek, de holnap visszajövök, addig gondolja meg magát. S ha ismét így beszél mint ma, akkor...

— Akkor?

— Meghalok.

— Gyerek. Na menjen csak szépen.

A fiu az erszényét az ágyra dobta és a bucsuzásnál erőszakoskodva megcsókolta a lány kezét, kisurrant az ajtón.

A lány a szobában maradt. Hosszasan nézett az ajtóra. Arcára szomorú mosoly ült, melyet lassan elmosott egy könnycsepp. A fiura gondolt, aki ostoba, tapasztalatlan, szívért hozta ide. Olyan volt mint egy szüz óriás s ezt a szüzességet szerette meg benne. Érezte, hogy az életének csak akkor lenne tartalma, ha ezzel a fiuval élhetne együtt, ez megváltaná.

Arcáról letörölte a könnyet. Már mosolygott. A saját életére, az elhibázott életére gondolt és ismét könnyezett.

A jövőjére gondolt, amely a mai napig nem jutott eszébe, ekkor már zokogott. A fiu gyerekarcát képzelte maga elé és a gondolatban megcsókolta az arc hamvas, piruló üdességét. Erre a mosolya ismét kibújt a könnyei mögül.

A virágvázból kivette a hatalmas virágcsokrot s a virágokat szétszórta az ágyon. Arcáról letörölte a könnyeket és a virágok közé feküdt.

*

Egy vöröshaju lány nyitott a szobába.

— Viola! — kiabálta — jöjj a szalónba, egy vendég keres.

Viola nem felelt.

A lány az ágyhoz ment és megvárta az alvót. Hirte en rémült sikolyba tört ki és kirohant a szobából. A szalónbeli lányok ijedten szaladtak elébe, majd a szobába rohantak és körülállták az ágyat.

— Morfium — mondta az egyik.

Irta:

HUSZÁR SÁNDOR

(Zombor)

Hirdessen lapunkban

AZ ÉLHETETLEN

— Novella egy szegény pincérfiu szomorú életéről. —

Fordította: BRANDSTÄDTER KÁROLY.

Szalontay Ferenc anyja pénzért mosott. Férje asztalos volt és holt-ra ilta magát.

Ez az asztalos tán nem is volt Ferenc apja. Szalontayné időnként felrepedezett öklei közé vette Ferenc kezecskéit, szétterpesztette feltűnően nyulánk ujjacskáit és megcsodálta a domboru körmököt, melyek halványrózsásan színezettek voltak. Akkor azt mondta Szalontayné, hogy ilyenek voltak az „ő” ujjai és az „ő” körmei is.

Az asztalosról aligha beszélt.

Valószínűleg törvénytelen gyerek volt Ferenc. Puha és csiklandós fiú, amilyenek állítólag a törvénytelen gyermekek. És olyan érzelmei voltak, mind semmi más fiúnak a „kis gátsor”-on.

A fiuk „szüzlány”-nak nevezték. Egyik társa gunyolta így, amidőn az iskola a Dunában uszott: olyan villogó és fehér volt Ferenc bőre, és ettől az órától kezdve rajta maradt ez a név.

Fényesen ráillett. Ferenc soha se játszott, nem átkozódott és nem cigarettázott. Isten tudta, mit csinált. A kis gátsoron, a házajtók előtt, ahol a főbbi gyermekek cigánykereket hánytak, sohasem volt látható. Otthon sem volt. Szalontayné órákon át ülhetett tiszta elkeseredésben, míg Ferenc hazatért.

— Hol voltál már megint Ferenc?

— Sehol!

— Nem is foglalkozol semmivel!

Ferenc alvó szemmel nézett anyjára, aztan vontatottan kérdezte:

— Mit hoztál a bárónőtől?

— Finom ételeket! Társaság volt tegnap.

Szalontayné kiszedte a kályhából a pástétomot, amely két tál között feküdt. Ferenc möhön megette és közben csettintett nyelvvel, mint egy inyenc.

— Ezek champignonok, — jegezte meg.

Szerette a maradékot, amit anyja a környék „finom házai”-ból hozott, ahol mosott. Minden étel nevét megkérdezte és hogy miként kell minden egyes tárgyat enni.

Egész délutánokat mászkált Ferenc a belvárosban. Órákhosszat állt a rőföskereskedések nagy kirakatablakai előtt. Legjobban szerette a csillogó, aranyozott bronztárgyakat és dekoratív kiállításokat, ahol a selyemszövetek felduzzasztottan odaönlve pihentek. Ott állt és bámészkodott. A leg-hosszabban azonban mégis a könyvkereskedések előtt ténfergett.

Az egyik antikvárius kirakátában lógott egy kép: egy fekete-haju szépség, sárga, mélyen kivágott allaszruhában, két gyöngy-sorral a fűrtjeiben, kezét nyujtotta egy ezüstösen fénylő, fehérarcu apródnak, aki mélyen meghajolt előtte. A kép előtt Ferenc órák hosszát állt, míg teste egészen forró lett és orcája vörösre színeződött.

Ferenc szeretett a hosszú téli estéken a szobában ülni és olvasni.

Avagy végigkószált az elegáns utakon és az ünnepien megvilágított házakat kémlelte. Azután várt a kapuk előtt, míg előgördültek a fogatok és a szíve dobogott, ha ezen hölgyekhez oly közel érezte magát, hogy megérinthez volna testüket. Ferenc őrjöngve pályázott mindarra, aminek jó illata volt.

Mert Ferenc a magasba nőtt és a legjobb uton volt, hogy csinos fiú legyen. Kék szemek, amelyekről nem tudni, hogy álmodozóak avagy fáradtak, egy kis szája, alapjában véve tulkicsiny férfi számára, vörös ajakkal, előkelő, egyenes orral. Karcsu, hajlékony test, melyben némelykor borongós lángok gyultak. Így nézett ki.

Ezért is akarta anyja a rőfös szakmára adni. Angot ur, a sarki kereskedő, magához is akarta venni.

— Mert manapság sima arcokat kell választani, — mondta Angot ur, — és nyugodtan kell végignézni, ha kirabolják a kasszát és a lopott pénzen kistaffirozzák magukat, mint a hercegek, máskülönben, isten tudja, akárminő hosszú is a nap, egyetlen női személyt

sem látni a négy falon belül. Elektrizált De Ferenc tudni sem akart a tállal k főszakmáról. Elmúlt télen, aroutinur dön egy este a belvárosban lődszámot gölt, egy nagy szálloda előtt a Vend meg bunyori

Egy evezősegyesület bált rendezett. Egyik kocsit a másik utállott látozt előrobogni és a hölgyek a pincé tüntek a vesztibülben, belefurakod is törté tak a pincérrajba, mely fekete-fra Arcá kosan és fehérrnyakkendőcsokrossa közben telen m hölgyek fölé hajoltak és a vakill hangos vállakról levették a selymes köpö — A nyeket és ahogy sügdöső hang Szok beszéltek velük és ide-oda jártak poltek közöttük a csilláros termekben Ferenc melyek fénytengerben sugárzóltat Fere fel, Ferenc elhatározta, hogy pinc a „Ho a d cér lesz.

Egy kis vendéglőben tanult. Ez ujjait hogy egy komor zug volt, amelyben pá nyait. sörhangu törzsvendég ásitozott — S Ferenc szenvedett a munka alatt harmé Szenvedett a szagtól, amely sör léphetl ből és dohányból vegyült össze Am mond

De tudta, hogy ezek az évek hozzártartoznak és várt, örült is mert látta, hogy minden nappal fordul lát irt csinosabb lesz. Este, ha holtfárad tan ért kamrájába, sokáig ült egy gyertyacsutak mellett a tükre előtt. Az bámu hogy boldogan nézhesse arcát. közöt gála Gyöngéden ápolta teste minden gála hesse kapott, arra használta fel, hogy geket feketeszerrel traktálja.

A vendéglős fia tért haza. Mint állt, lette pincér utazgatott Amerikában és rágc meiv Londonból jött most, pár napra a ha ruhá még haza.

Tele volt történetekkel. Mesélt szállodafényüzésről, tíz méternyi magas tükrökről, tiszta márványu lépcsőkről és nehéz selyemfüggönyökről. És előkelő neveket említett és borokról csevegett, melyeknek horribilis árát Ferenc sohasem sejtette. Hosszu table d'hôte-okról magyarázott, melynek virágdiszítette asztalokon folytak le.

Egy délelőtti, amikor a vendéglős és fia kényelmesen elhelyezkedtek egy diványon, a pincér mesélgetett odaátról. A cigarettafüstöt orrán fujta át és a „London” szót angolos kiejtéssel mondta. Ferenc öblítette a sörös flaskókat.

— Vannak szerencsés perceink, ott, Londonban. Ördögös az angol arisztokrata hölgy, schwub, tekintetét dobja rád egy aranyhaju, karcsu idomu miss, kétszer-háromszor fönről lefelé végignézi, így

valahogy, haladon végigfut a hideg. Elektrizálva érzed magad, ha a tállal közéledsz hozzá. Nos, a routinunk megvan és a szobalőr számat is tudjuk.

Lőtt a Vendéglős és fia bizalmasan bunyorioltak egymásra. Ferenc előre jött a sarokból. Feltűrt inggel állott pár lépésnyire a kettőtől és a pincérre meredt. Hogy ilyesmi történhetett!

Arcán megváltozott a szín, miközben hallgatódzott. A pincér hirtelen megfordult és észrevette. Félhangosan nevetett az apja felé.

— A fiu szerencsét fog csinálni. Szokatlanul hangosan csörömpöltek aznap délelőtt a poharak Ferenc kezei között.

Ferenc husz éves volt, amikor a „Hotel Imperial”-ban jelentkezett. A direktor megfordult széken és ujjait nézte, míg látszólag úgy tett, hogy vizsgálja Ferenc bizonyítványait.

— Szép a vendéglőben egy harmadik hely üres. Holnap beléphet.

Amidőn Ferenc künn volt, azt mondta az igazgató a könyvelőhöz fordulva, aki váltakozva hol számlát írt, hol még az orrát piszkálta:

— Na... csinos fiu... nemde?

Az első napokon Ferenc boldog bámulatban mászkált az asztalok között. A vendéglőből kisurrant a gála lépcsőre, vágyva, hogy érezhesse talpai alatt a puha szőnyegeket és lecsuszította kezeit a falak fekete márványán. A korlát mellé állt, ahol a hölgyek szorosan mellette suhantak el, mosolyogva, virágcsokrokkal a kezükben. És szemével követte őket, míg eltűntek a hajlatnál. Láttá toalettüket, érezte ruhájuk illatát. Magukra a nőkre még nem gondolt.

Visszament az étterembe és belépett a nagy table d'hôte ebédlőbe. Kitűnő jóérzést váltott ki benne ez a terem. A fény, mely eltompítva, hatalmas, tarka ablaküvegeken át bukott be, a magas márványoszlopoktól támogatott ívek és a csillárok, mindez olyan volt, mint egy templomban.

Töprengésbe esett, melyből az egyik kollégája felébresztette.

— Sokat keres, elvtárs ur, ha így itt áll és lopja az időt? Annyi a munka, hogy no!

Erre tovább szervírozott. Az asztalokhoz hordta a menü egyes fogásait, borokat rendelt. Az ételek illatát buján, majdnem megrészegülten szívta, mint egy rokkant, és

anélkül, hogy különbséget tenne, a maga lényegébe visszavedlené az ételt, cipelle részeges szerelemben.

És este, ha végre eloltották a lámpákat a teremben és a többi pincérek felsiettek, hogy azonnal mélyen elaludjanak, fáradtan, mint az akrobaták, ott maradt még az étterem homályában; és nem tudta magát elszakítani a sötétségtől itt bent, melyben a szökőkút olyan halkán csobogott a lapulevelek között, melyek a sötétben halkán zizegtek.

És nappal mégsem volt fáradt. Így felt az első idő. Lassanként hozzászokott Ferenc az új élethez; és jöttek átmenetek, amelyekben nagyon fáradtnak érezte magát és mindig aludni tudott volna.

Társai sem voltak élvezeteseek. Saját ügyeikről fecsegték, az állásokról, amelyekben voltak és hogy mennyit kerestek. Mindegyiknek volt menyasszonya a szobalányok vagy a konyhabeliek körében és szabadidejüket átaludták.

A vendégekről csak ritkán beszéltek. És ez volt az egyedüli, ami Ferencet érdekelte.

Johanna, a szobalány az első emeletről, nagy, robusztus, bécsi lány volt. Már rég felleste Ferencet. Szeretett vele enyelegni, hancurozni, nyakán csiklandozni és a szobákban, melyeket tisztított, vele hemperegni.

Egy nap az erős lány rádobta Ferencet a megvetetlen ágyra, melynek szélén ült és a porlóronggyal arcába sújtott.

Hirtelen lehajolt hozzá és nyakán csókolta, miközben erősen leszorította. Halotthalványan ugrott fel Ferenc.

— Hadj el! — ordította. — Nem akarok!

Johanna dühösen ellökte magát. Mit képzelsz magának az a taknyos? Gunyosan nevetett, majd közel hajlott a fiúhoz és az arcába sziszegte:

— Szüzlány!

E naptól kezdve Johanna minden lányt feluszított Ferenc ellen. Alapjában véve dühösek voltak reál! Legszívesebben mind odaadták volna magukat neki és ő egyikükre se nézett. Még egy szemrebbenés se, ha találkozott velük a folyosón, karjukba se csipett, semmit, de semmit sem tett. Éppen úgy, mintha ők nem is volnának nők! Ilyen volt ő! Egészen felháborító!

Ferenc nem is vette őket észre.

De aznap estején, midőn Johanna az ágyra dobta, ekkor kezdődött a dolog miss Elynnorral.

A tizenötös számú szobában előkelő család lakott: apa, anya és lány.

A család már huzamossabb idő óta lakott itt. Mindig Ferenc területén ültek, ámbar az ajtó felől huzat volt és miss Elynnor mindig talált számtalan okot, ami után kérdeznie kellett és számtalan apróságot, amit Ferencnek el kellett hozni. Egyszer a karkötő, máskor meg a szalvéta esett le.

Ferenc egészen el volt ragadtatva. Mintha hozzáláncolta volna valami az ajtó melletti asztalkához. Innen profilból csodálhatta meg a lányt. És minden csekélységnél tétovázott, amit asztalánál el kellett intézni: ha egy poharat hozott, ha egy tálat nyújtott körül, ha beszélt, ha előre hajolt. És küzdelembe került tőle elmennie és bizsergett benne a vágy, hogy megérintse. Tekintete állhatatosan rajta pihent és többször, semmint-hogy oka lett volna, közeledett hozzá és mindenkor elállt szivverése. Ha a lány nem volt ott, nyugtalanzkodott; lehetetlen volt egy helyen állnia; cél nélkül bámult jobbra-balra és mégsem látott senkit és semmit.

Ha a lány belépett az ajtón, átvonaglott rajta valami. Nem köszönt. Mindenkinek köszönt, csak neki nem. Ellynor mosolygott és kissé akadozva kért egy pohár szodavizet, egy újságot. És mindig volt számára valami mondani valója, hogy szedjen le egy pelyhet a kabátjáról, segítsen a napernyőnél, amely oly akadékoskodó volt, hogy egyszer nem méltóztatott kinyitni, máskor meg nem szándékozott becsukódni.

Ferencnek erőlködésbe került elválni a lánytól. Ferenc hitte és nem hitte és nem vár semmit és nem akart semmit. De a közelében kellett lennie! Ha csak ott ül az ő territóriumában egész nap és úgy játszik, ujjaiával az asztalon dobol, miközben halkán valami melódiát zümmög. Csak ezt tegye!

Mindig nyugtalanabb lett. És észrevétlenül kezdett hozzá közeledni, — muszáj volt, — csak egy pillantással surolta az asztalát, a melyen oly sokszor feküdt a lány keze, rája nézett fehér nyakára úgy, hogy megérezte.

Miss Elynnor összecucsorította kis száját és rája nézett és nevetett; becézgette sovány papáját és rája nézett és nevetett. Ferenc csak arra az egyre gondolt: csak egyszer megérinteni.

Lassanként azonban, mert napról napra itt maradtak, olyan érzése lett, hogy meg kell fulladnia. Egész lényé felszívódott a lány által. Nem létezett számára rajta kívül semmi. Csak ő, nappal és éjjel; a keze, ahogy ott feküdt, — és oly számtalanszor beszélt vele — és közben rája nézett, — igen, egészen biztos.

Éjjel nem tudott aludni. Belecsavarodott paplanjába és megint kicsavarodott. Megint és megint, mindig ugyanígy. Itt feküdt a keze Ellynornak, mintha lázban lett volna a fiu és gondolkozott és csürtecsavarta a dolgát, ameddig az éj tartott. És hirtelen, ahogy így ült ágyában, kollégáira esett tekintete, amelyek zsiroshalványan feküdtek a derengő fényben, a lecsavart gáz büze mélyén és álmukban ide-oda hánykolódtak. Az undor érzete lepte el, — megúthette volna őket.

Miss Ellynor mindenben hű maradt magához. Játszott a fiu nőéhségének parazsában, mint macska a széntüz fényében.

... Egy estén, azon az estén, Ferencnek volt az őrség az első emeleten. Ők egy nagy társaságban voltak. Ferenc összebolyongta a gangot és nem volt nyugta. Járkált le-fel. Végre jöttek. Felismerte az ő hangját, az volt a szokása, hogy kissé hangosan beszélt a folyósokon — és szíve dobogott. Lámpát vett és a lépcsőhöz ment.

— Ön itt? — kérde Ellynor.

— Igen, ... ma este ... — a hangja tulcsuklott. A lány egy pillanatra rája tekintett, mielőtt belépett volna ajtaján.

— Hogy lehet ez? — kérde.

— Társam beteg, — felelte Ferenc és meggyújtotta a villanyt.

Az öregek bejöttek és a melléte lévő szobába mentek. Az ajtó félig nyitva volt. Miss Ellynor a tükre előtt levette gyöngysorát. Ferenc menni készült, de állva maradt, a lámpással a kézben. Ekkor a tükörben találkoyott a tekintetük. És a fiu már is megfogta a lány karját és előre hajolt és egy csókot préselt fehér vállhusára. Kirohant és csak az az érzése volt, hogy szédül. Akkor azonban

fékezhetetlen öröm fogta el. Nem tudott magán uralkodni. Nevetett és énekelt. Rákacagott alvó kollégáira, beszélt és maga sem tudta, mit. Leszaladt a hosszú folyósokon és belerugott az ajtó előtti csizmákba, cipőkbe, hogy repülve usztak pár métert. Végre felment; különös ünnepélyességgel vetkőzött le; gyöngéden rakott minden egyes ruhadarabot a székre és aludni tért. Mozdulatlanul feküdt itt, mosoly pihent vonásainak lágy-ságán.

Amidőn reggel a teánál föléje hajolt, a lány hirtelen arcába tekintett és mondta:

— Ma elutazunk!

— El akar utazni? ... De miért?

— Azt gondolta, hogy itt maradok? — És miss Elynnor kacagott. Tovább nem beszéltek egymással és délután elutaztak az angolok.

Napokon át nem tudta Ferenc, hogy hol van. Szakadatlanul elővonszolta a silány emlékeket és gépiesen végezte teendőit ama helyen, ahol ő volt és már nincs. Egy erős zaj, egy új arc hirtelen fel tudta ébresztetni, ekkor egy pillanatra látta a termet, az ismerős alakokat és asztalokat köröskörül. De azonnal visszaesett előbbeni állapotába, minden csak kinozta, szuró fájdaímat érzett keblében.

Igy mult el egy egész idő, míg egy szép napon felébredt és hirtelen úgy találta, hogy az egész távol fekszik és rég történt, majdnem, mint valami, ami nem történt vele sohasem, amiről csak álmodott. És ha az emlékek megint körül akarták gubózní, úgy tűnt fel neki, hogy hosszú utat kell tennie és ha elérte a célt ... megint előről kezdheti.

Megint belekezdett saját testének kultuszába. A többi tulküzdött álláspont. Állatias napi sarcát fáradtan és gondolat nélkül robotolta végig. Szinte szenvedett, ha a borsos ételeket be- és kihordta. Az illat kísértésbe hozta, úgy hogy küzködni kellett magával, hogy hirtelenében be ne nyuljon a táliba és gyorsan, házsártosan táplálkozzon. Bizonyos düh fogta el, ha az ingyenc vendégeknek borral valómosollyal ajánlania kellett a menüt.

Kedden este, ha szabadsága volt, felöltözött és felkeresett egy éttermet, ahol nem volt ismerős. Szinte szaladott az uton odáig és forrón, éhesen megérkezett. Kényszerítette

magát a lassu evéshez; gondoskodott meg minden falatot, míg végre részegen többet és többet reldelt, hogy végre egyszer megjöjjakjon, sőt tuljöjjakjon és a sofélíg üritett pohárral előre hajolulusta kéjben üldögélhessen. E azután hazatért és hortyogva méálomba merült.

Egy kedden este korán ért haz és kinnt a szálloda előtt és leült egy padra, egy lámpa alá. Jó volt lakva, kissé zavaros fejfel.

Esett és a járdán számos vitócsa pihent. Egyesek ügyesegyors lábbal tipegték körül a vize. Ferenc megfigyelte a sok lábait itt egy vádli, ott egy láb, egy csunya ludtalpgalocsniban kíváncsian nézett a lábaktól föl a karcsu termetekhez. Az arcocskáimilyen frissek ... Fel akart foggy egy tekintetet. Nem nézett ez reá. Felemelkedett és a lány után ment. Nyugtalanul követte, szeméit a karcsu testen, a magas nyakot nyugtatva, amely előfehérlett a pubifrizura alatt. De a lány behajlott a saroknál és nem fordult vissza.

Visszament, megint nyugtalanul meredezett és egy másik karcsulányt követett, amely elshant előtte, csipőjében mélyen ringva. Belépett egy kapualjba és eltűnt szeméi előtt. Ferenc tovább kószált. Egy uccai lány állott eléje.

— Mit akarsz, kis fiu? — kérdezte.

Ferenc összevonaglott és az arcába tekintett. Azután karon ragadta és lefelé tértek az uton, egy kis garni szálló felé.

— Biztosan unatkozol, szűzlány? — nevetett a ringyó és megcsipdeste arcát. Ferenc azonban kiszakította magát a ringyó karjai közül és szaladni kezdett, ahogy csak tudott.

— Mi? Be akarsz csapni? — ordított a lány teli torokból, — azt hittem, hogy akarsz! Ilyen fiu angazsál egy hölgyet és nem akart semmit.

Ekkor már Ferenc biztonságban volt. Szaladt az egész uton házáig. Ott megérkezve, ágyba tért. Nyugtalan volt, hogy fog valamit történni. Megint felemelkedett és lement a folyósokra, ahol derengés uszott; ide-oda botlott-csetlett, megállt az ajtók előtt és elővigyázatosan felemelte a női cipőket és sokáig nézte őket; bedugta nyílásukba kezét, mintha érezte volna a lábak kedélyes melegét.

Remegett, ha csak közeledett egy nőhöz. A helyükönnyű haj egy nő halántéka felett, egy lányarc finom ovája, csak egy fényrefleksz egy atlással átvont keblen ez elegendő volt, hogy izguljon. Egy lehajlott nyak illata felhatolt hozzá és hullámokban hajszoila vérét halántékába. Mintha ezer szeme lett volna, hogy minden szépséget észrevegyen.

Eme napokban egy molett szöke jött a szállóba. Először is, — amidőn belépett az étterembe, — aranylorgnját szedte elő — Ferenc látta ezt — és végigmustrálta a pincéret. Azután őt választotta. Ferenc előlépett és várta a rendelést. Különösen érdekes helyzeiben állt, a feje kissé lekonyítva, a kezek félig összekulcsolva.

A hölgynek jött a férje és mellé ült.

— Nos, ebédelünk, anyuci? — kérdezte és megfordult. — Hm, hm! — és nevetett.

— Pincér, két terítéket.

— Kérem! — Ferenc ment pár lépést.

Ekkor a hölgy halkán, megjegyezte: — Az ingmelle minő vakító, nemde?

Ferenc három éjszakát töltött a hölgy ajtajánál félénken, az ajtónyíláshoz tapadva mint egy tolvaj, riadtan a cipőtisztítók találkozását kerülve, amelyek kosárral végigvonultak a gangon, fogvaccogva a hidegtől. Pihenni tért.

Kibújt az ágyából, mely égett alatta; feltépte az ablakot, hogy levegőt kapjon, hogy lélekzetet vehessen. Saját magát átkozta meg és gondolatjai a legbujábbak voltak. Maga előtt látta a szöke közönyös tekintetét és oly buta reményt fektetett bele, hogy neki is nevetnie kellett. Látta alakját és hallotta a hangját, látta ujjait, kezekét, mint fehér viperák. És megint visszatért az ajtóhoz és ott állott, míg nappal lett. Tudta, hogy boldonság, de ott maradt.

És amidőn a szöke elutazott, más jött. Így ment ez szakadatlanul. Már nem olyan nők ajtajánál állt, akiket szerelelt. Egy száj, egy nyak, egy anyajegv volt, ami izgatta. A meztelen test. Mind egy kié! Minden nő után megfordult. Minden újnál remélt. Tudta, hogy nagyon nyíltan mutatja érzelmeit. Egész szépségét, — és hogy mérlegelte az ő szépségét a többi férfiakéval, az ő férjeikkel

szemben! — felnyújtotta nekik. De ők nem látták. Ott állt mellettük, mint egy tárgy, talakat, szalvétákat hordozott, — tehát szintén tárgyakat, — oly tisztán látta, érezte mindezt.

Éjjel azonban hivatlanul jelentek meg a véletlenül rája hullatott tekintetek, egy meleg kézre emlékezett vissza, amely a borraivalót nyújtotta neki. És ő felizgult ezen a kortyonkénti iváson, amely megundorította vele szomját.

Sokszor lopódzott ki Ferenc az étteremből, hogy a folyosókon kóboroljon. Leselkedett az ajtóknál. Bekukucskált a kulcslyukakon. A table d'hôte-nél, ahol urak és hölgyek hosszú sorokban ültek, sokszor történt, hogy egy férfi, aki mosolyogva áthajolt szomszédnőjéhez, hirtelen visszahökken. Megijedt a tál mögül előbukkanó Ferenc halotthalvány arcától. Szinte gyűlölet lobogott a pincér szemeiben.

Asztal után, a kávénál, egy ur a feleségéhez fordult, miközben rágyújtott egy szivarra:

— Ördögösen szép ifju! — mondta. Ferenc meghallotta.

— Ah, igen!

Így mult el nap nap után. Már csak erre gondolt. Mint egy tolvaj lopta a röpke érintéseket; nem is vették észre. Majdnem megsértette őket, nem is érezték.

És ha azután egy új nap vonszolta el magát és este lett az üres teremben, akkor Ferenc órák-hosszát állt a szökőkutnál, mozdatlanul, sápadtan és meredten nézett a villanyfény özönébe. Agyában üres kétségbeesés dolgozott, tehetetlen düh, mely felelet után kutatott és nem talált és nem tudta, hogy kihez forduljon.

Időnként hazament. Ugy találta, hogy ez megnyugtatta.

Szalontayné ott ült és csendesen maga elé sirdogált.

— Itt ül aztán, — mondta szomszédasszonyához — és úgy néz ki, mint a megtestesült nyomorúság és nem szól egy szót sem. De tudjuk, hogy mi ez, igen, tudjuk, hogy micsoda!

Lámpát sohasem gyújtott... legjobb a sötétben. Csendesen lefektette kabátját és a vén diván sarkába kuporodott. Szalontayné székét vett és eléje ült.

— Mi van veled, fiu? — Kedves, drága fiam, — mi van veled!

Ferenc kezeibe vette anyja karját és simogatta őket szendén, be-

cézve. És fáradtan és csendesen mosolygott rája és fejét anyja vállára rakta. Erősen megszorította kezét és nem válaszolt semmit. És Szalontayné érezte fia homlokát vállán égni és a sirástól eltorzult hangja belehasított Ferenc idegeibe:

— Mi bárod, édes fiam? — fiu! bántottak téged?

De ha Ferenc visszament a szállóba, Szalontayné megátkozott minden nőt.

— Mert az egy nyomorult banda... oh, jóságos istenem!

Egy kedden este Ferenc a színházba ment. Egy török hercegnőről szólt a darab. Volt ott egy kövér, kitömöthasú eunuch, aki szerelmi kalandokat provokált, hogy az egész ház ordított a nevetéstől. Megint és megint kihívták és grimaszokat vágott és mindig szemtelenebb lett és nyakra-főre énekelte, hogy:

— Hidd embertárs, hogy nincs értelme...

Ferenc egy páholy sötétjében ült, Ráhajtotta fejét a támlára és sirt.

Amidőn a felvonásnak vége volt, elment. Átvágott a libapiac felé és ezen negyed egyik sötét uccájába vágott. Az egyik sarkon bánatos, vörös lámpás égett. Ott maradt éjszakára.

Amidőn reggel felébredt és a meztelen szajhát maga mellett látta, felugrott és elrohant. Oly undort érzett, hogy saját magát utálta. Az undor csömört idézett benne elő és gyomrából felbőfögött a sav és vízzé gyűlt szájában, úgy hogy felnyögött.

Haza ment, de ágyba tért nem akart. A hátsó lépcsőn át az étterembe ment. Világosodni kezdett és szürké derengés esett be az üvegen. Ferenc leült a kőlépcsőre és fejét kezeibe mélyesztette. És ahogy itt ült, az egész mindenség egy mély, feneketlen, leirhatatlan kedvetlenségbe folyt össze. Végignézett a termen. A székek az asztalokon álltak, a bepiszkitott asztalkendők följük voltak dobva... a mesterséges pálmák holtan pompáztak a majolika vázákban.

Ferencnek nem voltak gondolatai, nem érzett fájdalmat. De lelkében egy érzés keseredett fel, egy elkábult csodálkozás, hogy ez volt az élet!

A lámpatisztogató, amidőn legmosta a csillárokat, hosszú létráját itt felejtette. Ezen a létrán állt ot

Ferenc, amidőn a lámpán, az ajtó fölött felakasztotta magát.

A takarítónők találták meg és nagy lármát keletkezett. Előszaladt az éjjeli portás. Borzasztóan nézett ki Ferenc, a nyelve hosszan lógott ki torkából, még meleg is volt. Az igazgató hálóingben jött le és átkozódott, hogy visszhangzott a terem. Pár kolléga felcipelle Ferencet egy podgyász-szobába. Ledobálták az utitáskákat és kapcsolatkutyákat az egyik asztalról és a bőröndök közé fektették. Egy pár krumplihámozónak alkalmazott vénasszony megmosta a hullát és letakarta egy lepedővel. — Reggel meglátogatta Johanna. Látni akarta. Lassan felemelte a leplet, csak a fejét nem fedte fel. Nem sirt, de csendesén nézte. Teste fehér volt, mint a márvány, a lány még sohse látott ilyen szépet. És míg a halott testet nézte, amely annyi hiábavaló gondossággal volt ápolva, Johanna, maga sem tudta miért, megrázta öklét és fenyegette az eget...

Vége.

Lapunk nyomdája

sürgősen vállalná (személyzetlétszámának megtartása végett) **heti vagy havi folyóirat nyomását**, bármilyen mű kiadását, hivatalos és magán-nyomtatványok szállítását pontos határidőre. — Modern betűanyag és gépek.

„UNION” könyvnyomda, Lugoj.

Ez a hely

a MIA
Krém
számá-
ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszerárában, Timişoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám

Puskás Péter

Épület és bujorasztales

Timişoara III. Bul. Carol 68
(Hunyadi ut)

Elfogad minden e szakmába vágó munkát a legjobb és legolcsóbb kivitelben

HIREK

— Lapunk kiküldött tudósítójától. —

Philadelfiából jelentik, hogy egy urilány rémes bosszút állt udvarlóján. Előre megfontolt szándékkal és kileseve a kedvező alkalmat, — elcsavarta a fejét.

Betörés. Vágó Berta és Balázs Bertalan tegnap házasságot kötöttek.

Fajtalankodó államférfi. Miként Londonból jelentik, Lord Harley szenátor széklöglalóján bakol lőtt.

Színházi botrány. A párisi Nemzeti Színpad igazgatója közkívánatra elő akarta adni az „Ártatlan Zsuzsi”-t, de társulatában nem talált egy nőt sem, ki alkalmas lett volna erre a szerepre.

Zár alá vett üzlet. Debrecenből jelentik, Zár Aladár és Üzlet Magda tegnap délután kísértáltak a Nagyerdőbe.

Ingóvagyon-rongalás. Egy fiatal urilány jelentkezett ma a törvényszéken és keresetet indított egy fiatalember ellen, ki foltot ejtett a becsületén.

Kaliforniából jelentik, hogy Pennsylvania államban új aranyeret fedeztek fel. Tulajdonosa Lord Brimidhan. Az orvosok kezelését megkezdtek.

Tiltott műtét. Bukarestből jelentik, hogy ismeretlen tettes egy ottani fiatal urilánynak a pályaudvari tolongásban fölmetsette a zsebét és ellopta pénztárcáját.

Egy kis baleset. Szegedről jelentik, hogy Kovács Mancsi ottani kislány egy este lefekvés előtt sokat játszott a tűzzel.

Tolvaj segéd. Egy nagy csemegekereskedő véletlenül benyitván raktárába, meglepte segédét, aki felesége ajkáról lopta a mézet.

Császár-metszés.

Miként Hollandiából jelentik, Vilmos excsászárt a múlt héten megoperálták.

Kikapós menyecske. Udvarhelyről jelentik, hogy Dines Rózálit elverte az ura.

Agyonnyomták. — Egy parasztasszony az egyik községből szürkületkor akart átmenni a másikba, utközben azonban tíz ismeretlen férfi megrohanta.

Lelkellen orvos. — Dr. Bing, a hírneves orvosprofesszor tegnap délután négy órakor kiadta lelkét.

Csapodár férj. Jónás János, a Közgazdasági Bank pénztárosa megcsapott a kasszából két millió leit s családját hátrahagyva, megszökött.

Meztelen nő egy álarcosbálon. A bankosok bálján, hol mindenki jelmezben volt, nagy megütközést keltett egy ismeretlen nő, ki rendes estélyi toalettben jelent meg a bálon.

Megakadályozott gyilkosság. Az egyik helybeli gyógyszerárban a minap egy jómegjelenésű fiatalember óvszert kért, mit azonban a gyógyszerész — tekintve, hogy kifogyott — nem szolgáltatott ki neki.

Önfertőző diák. A rendőrség tegnap tetlen ért egy diákot, aki — valószínűleg tudatlanságból — egy rozsdás szeggel belekarcolt a karjába.

Tolvajlás. Szabó Margit tizenhatéves lány ma panaszt tett a rendőrségen egy fiatalkoru ellen, aki állítólag elvette a tisztességét.

Ritka szerencse. — Kohn Izidor jelentést tett a rendőrségen, hogy anyósa nyomtalanul eltűnt.

Győry Endre.

AZ ERŐSEBB

Írta: GYÖRY ENDRE

— Eredeti kézirat. —

Thea ma különösen szép volt.

Ott ültem budoárjában, mint rendesen és csak beszélgettünk, mint rendesen. Rajta halványlila selyempijama volt. Telt combjaira remegve borult a tapadó selyem, kabátját — szokása szerint — nem gombolta be, csak összevonta a mellén, de olyan hanyag nemtörődomséggel, hogy láttam, amint vakítóan hófehér bőre belesimul a csipkés, áttetsző ingbe.

Szokása szerint cigarettázott és állandóan az ezüstös füstkarikák után bámult, sohasem nézett annak a szeme közé, akivel beszélt. Ily körülmények között szívesen beszélgettem vele, mert közben zavartalanul kigyönyörködhettem magam — már amennyire a pijama engedte — remek testében, különösen csodás keble izgatón előreugró vonalaiban.

Ma éppen vitatkoztunk.

— Nézze, kedves barátom, mindennek a férfiak az okai. A sok elcsábított lány a bűnök ezer útjára tévedt tisztességes lányok, akik sokszor egy-egy pozíciójukért a tisztességüket kénytelenek feláldozni: ez mind a maguk műve, a férfiaké.

— Nagyságos asszonyom, ez igaz, de nézze azt a sok bűnt, amire a férfi vetemedik, hogy a nőt kielégítse, nézze azt a sok botrányt, amibe sokszor a legkomolyabb férfinek is le kell aljasodnia — a nő miatt, nézze azt a sok derékban törött karriert, amit a nő tesz tönkre; nos, az én véleményem szerint a nő a hibás, a bűnös.

Erre a nyílt ellenkezésre, véleményemnek különbözőségére, amit szokatlannak talált, hirtelen és merően rámnézett. Elpirultam kissé e nem várt tekintettől, mert éppen gömbölyű mellének merész vonalait fürkésztem a könnyelműen szétnyílt pijama mögött szunnyadó ing fölött. Ő azonban úgy tett, mintha mit sem venne észre, sőt a pijamáját sem vonta összébb.

— Vagyis, úgy gondolja, hogy magának is igaza van? — Jó, de mivel két igazság nem létezik, mondja, mégis mit gondol, melyikünknek van igaza?

— Most már bosszankodni kezdtem az egész vitatkozásra és ebben a percben jutott eszembe, milyen nevetséges is lehetek, hogy nap-nap után itt vagyok ennek a szép asszonynak a budoárjában és csak beszélgetek, beszélgetek és nem hogy nem értem még el semmit, de még meg sem kíséreltem valamit. Ingerülten vetettem hát oda:

— Nagyságos asszonyom, mindig az erősebbnek van igaza!

Még jobban rám nézett, egészen hozzám hajolt. Megcsapott testének buja, nyújtózkodó illata, megpillanthatam előrelibbent inge mögött két gyönyörű, rózsaszínű, sötét biborba csucsosodó emlőjét. Szinte érintette selymes, lágy haja az arcomat.

Elöntött a vér.

— És mit gondol, ki az erősebb? — kérdezte.

Ránéztem halványan emelkedő kebleire, beszivlam a bőre üde illatát és belenéztem kábitó, csillogó, hívogató szemeibe. Hirtelen melléültem és átkaroltam:

— Thea... engedje, hogy megcsókoljam...

Nem ellenkezett, nem bontakozott ki ölelésemből, pofont sem kaptam, csak a száját vonta el előlem és gunyosan, de visszafojtott, vibráló remegéssel sutlogta:

— Aki kér, az gyöngé, elismeri?

— De az az erős, aki ad... aki

megszán... aki megkönyörül...

— Igaza van... erős akarok lenni... — sutlogta elhalón és hátracsuklott a pamlagon.

Ráborultam, összecsókoltam: minden visszafojtott indulatom és lappangó szenvedélyem föllángolt ebben a pillanatban. Vad voltam, mohó és durva. Ő nem ellenkezett, türt, engedett.

Szerelmes, csókos nászban egye-sültünk: először.

Aztán fáradtság lepette meg. Végigfeküdtem kábultan a pamlagon, én, a gyenge férfi és szerelmesen, csókoló szájjal bujt mellém s lete engedelmes parancsomat, ő, az erős asszony.

Hogy melyikünknek van igaza, ki erősebb: még sokszor vitattuk, de tudni, — ma sem tudjuk.

HUMOR

— Nagyságos ur, még nem tet-szett borraalót adni.

— Hiszen még el sem mentem.

— Igen, kérem, de épp az előbb két detektív jött be a kávéházba és önt figyelik.

Krausz a bíróság előtt áll:

— Hányszor volt már elítélve, Krausz? — kérdi a bíró.

— Hatszor!

— Nahát, akkor most a bünte-tés maximumát fogom magára kiszabni.

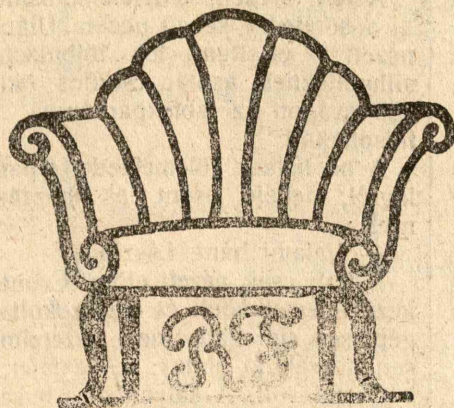
— Pardon, bíró ur, az ilyen jó kundschaftok mint én, nem része-sülnek valami engedményben?

**Első endü kárpitos és
díszítő műterem, valamint
tapetázást is elvállal**

**REICHARDT
FERENC**

TIMISOARA, IV.

Bul. Carol I. (Hunyadi ut) No. 3.

„SÁRGARIGO”

Legkellemesebb kirándulóhely! Erzsébet-városi szőlőkben, a 3-as villamos végállomásánál. — A Niemetz-fasor végén! —

Hideg és meleg ételek, állandóan a legizletesebb menü, pompás fajborok, polgári árak, figyelmes kiszolgálás.

Ádám Mátyás vendéglős

TAVASZI SZERELEM

Eredeti kézirat.

Írta: Lányi László.

I.

Akkor alkonyodott. És milyen szép tavaszalkony volt! Tavaszalkony.

Félix és Hana a sötétlő virágházban ültek. Mellettük sok-sok fáradt, illatos tubarózsa, míg a kockaüvegeken ájult, bódult tehetetlenségben feküdtek a vörös groszák.

Hana karcsu, lányos testét végignyújtóztatta a puha pamlagon. Két szép melle kikeményedett a finom ing alatt s kis, kemény, kerek combjai odalapultak a pamlaghoz.

Karjait szétfárta. Opálszeme felcsillant:

— Mesélj Félix

Félix egy tubarózst vett a kezébe és beszélni kezdett:

— Egyszer volt, mikor még álomlovagok jártak a földön. Egyszer volt egy kis leány. A szeme kék volt, mint a cypruserdők közötti tó. Az ajka nedves, vörös, mint egy könnyű tavaszi emlék. S jött egy fiú Rózsákba lépett. Rózsákban járt. Az álomlovag. De a kislány nem szerette. Még meg sem csókolt sohasem. Egy kicsit se.

Hát egyszer... Mese, mese. Az álomlovag szép, sötét éjszakán jött. Csodás éj volt. Szerelmes éjszaka. Tavasz. S a fiú a karjaiba vette és csókolt. Csókolt a lány kis ajkai ajkára tapadtak. Karjai a nyakára kulcsolódtak s kis teste örjítő, lázas, szerelmes volt. Egy éjszakán... Tavasszal.

Egészen besötétedett.

Leereszkedett a sötét este: Khiméra asszony nászágya. Az erdőn tündérek keltek ki a földből s meztelen, szép testükkel összeölelkeztek és táncoltak. A hegyek tetején rőt, vörös fény villant meg: a Május.

Tavasz este.

Félix behunyta a szemét. Mintha tovább álmodná a mesét.

A mesét.

Aztán hirtelen felriadt.

Sötét volt. A virágok szirma fénylött a sötétben mint kis szerelem lampionjai az Élet-taván.

Hanna aludt.

Karjairól lecsuszott a ruha s a bal melle kemény kis vonalban ugrott ki. A térde felett a ruha fel volt emelve s hus, friss, rózsaszín lányhus látszott.

Kis, szerelmes test.

Félix imádattal nézett rá.

Hana.

Kis királynő.

A lány megmozdult és oldalt fordult. A szoknyája felcsuszott s kerek, gömbölyű, formás combja kivillant. A harisnyakötő s a csöpp kis nadrág. Vérforraló volt és a virágok olyan illatosak, forró lehelőtüek voltak.

Félix nem bírta tovább.

Lecsusztatta kezét a finom kis lábakon s arcát odaapasztotta a forró husra.

Csókolt.

A lány felriadt.

Szerelmes, álmodó tekintettel nézett a fiúra.

Félix tulmámoreosan csókolt a szép lábakat s lassan ráhajolt az égő, piros ajkakra.

A lány nem ellenkezett.

Kis teste rugalmasan a fiúéhoz feszült. Kerek combjaival melléje bujt.

Aztán félajult, édes mámorral hulltak egymásba.

Forró, mámorító virág illat terjengett.

Vágy.

Eredeti kézirat. — Írta: Györy E.

Künn metsző szél rázta meg a száraz ágakat. Siető, didergő alakok veszték belé a lassan leszálló alkonyba.

A férfi üresen, kedvtelenül bámult ki a sötétedni kezdő uccára. Utána nézett az el-elűnő, föl - fölbukkanó silhueteknek, azután csontos öklével rávágott az ablakpárkányra és fölsóhajtott.

A nő halkan fölemelkedett a pamlagról, melléje osont és hozzásimult:

— Valami bánt, László...

A férfi csak nézett előre. Csontos keze fölemelkedett és megszokottan, gépiesen simogatta meg a szerelmesen hozzábujó illatos, szőke fejet.

Csend volt. A kályhában busan, sisteregve nyöszörgött a füstölő, viizes fa.

— Valami bánt, László...

A férfi összerezsent és visszakapta simogató kezét, mintha valamilyen mély álomból ébredt volna

és mintha nem is annak szolt volna a simogatás, akit simogatott. Bele-nézett a meleg, őszintén, szerelmesen rátapadó szemekre. A nézése idegen volt és hideg. S hideg volt a keze is, amit csöndesen, fáradtan ráemelt a nő vállára.

— Beteg vagyok, Mária...

A nő kivonta vállát a hideg kéz alól és ijedten, megdöbbenve nézett a férfire. Szemeiben féltő, gyanakvó aggódó fény lobbant föl.

— Beteg vagyok, Mária... Vágyak kineznek, nagy parázna vágyak. Csókok. Mámor. Bűn...

Lehajtotta a fejét szomoruan, csüggedten, aztán fölkapta ismét valamilyen régi lappangó tüzelt:

— Nőre vágyom, nőre, nőre, — az utolsó szavakat már bele suttogta, bele lehelle a sötétbe, a csöndbe...

Mária ránézett. Ártatlan szemé nagyra, kerekre nyitott a csodálkozástól, formás ajka szögletében sötét rós vonás görbült meg, de csak egy pillanatra, aztán rávetette magát a férfire, ráforrt vonagló, formás testével és szilaj, szerető tüllel csókolt össze.

Haja lebomlott pongyoláján föl pattantak a kapcsok, szétnyílt és finom batisztíng alatt erősen, büszkén fiatalon pihegtek megduzzadt kemény mellei. Csodásan telt vállán megremegni látszottak a hófehér, puha kis párnák, combjainak körvonalai belevilágítottak a sötétbe mint egy bizonytalan, titokzatos sötét.

A férfi nem látta őt. Szemei ki meredtek az ucca sötétjébe.

Megütötte a nő testéből kiáradó vad, nyújtózkodó, kéjes illat. Össze rezsent. Idegesen, undorodva fejtette le magáról az ölelő karokat. Eltolta magától a szerelemre vágyó fölkinálkozó asszonyt.

— Nőre vágyom, Mária, nőre, — fölhördült, szinte kiabált, dühösen vadul:

— De Téged ismerlek, úgy ismerlek...

Elhallgatott, csak a lélegzete rohangolt, kergette a vágy.

A nő ijedten rázkódott össze mintha valami durván megütött volna, ott, ahol nagyon, de nagyon fáj. Nézett, nézett, azután gyorsan szegyenkezve fogta össze magát a pongyolát, rávetette magát a pamlagra, és keservesen sirt.

A férfi meg sem mozdult. Hideg szemeiben apró fények csillantak.

Most gyúltak ki a gázlámpák

... és nők indultak bele az estét

DIJTALANUL

hallgatható a XX. század
csodája és a világ
összes művészei

Katzky gramofon- szalonjában

Timisoara, Belváros Mercii u. 10.

Gramofonok és lemezek
nagy választékban!

Heckmann és Kriszta

bádogos és vízvezeték szerelők
Timisoara, V. Eötvös u. 40 sz.
Vállalunk minden e szakmába vágó
munkákat szolid árak mellett.
Javítások soron kívül. 21

Legszebb
frizurák,
maniküre.
Legjobb
hajfestés,
hajápolás
Legolcsóbb
illatszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timisoara, str
Alba Iulia
a Grand Hotel mellett

Lehner Géza órák és
ékszerész
II. Str. Dacilor 29.
Dusan felszerelt raktár!
javítások jótállás mellett. 20

Gyönyörű fényképek!

Lényegesen olcsóbb árak!

Lapunk kiadóhivatalának siker-
rült 100 sorozat új kibocsátású
gyönyörű női akt fény-
képeket külföldről szerezni,

valamennyi modellek után készült eredeti felvétel

pikáns beállításbar, páros és
hármass jelenetekkel. Egy-egy
sorozat 10 darabot tartalmaz.
A fényképek a legkényesebb
igényű műgyűjtőt is teljes
mértékben kielégítik.

Ára sorozatonként 300 lei, 110 dinár, 70 ek.

Portó: 32 lei, 5 dinár, 3 ek.

Belföldre utánvétel mellett, külföldre a
a pénz előzetes beküldése ellenében
—— azonnal szállítjuk ——

Pompás erotikus könyvek:

Tíz sz. leány vallomása 19x12 cm. nagysága,
gyönyörű diszkötésű nagy könyv, a
leghízebb fantáziával megírt szerelmi
jelenetek tíz öszinte vallomása. Ára:
500 lei, 200 dinár, 150 c. k. ——

Fehér Dominikánus: Miniátür forma, kis ero-
tikus regény, karton kötésbe, 100 lei,
50 dinár, 30 c. kor. ——

Magduska házassága (Játék a tüzzel): Mi-
niátür forma, pompás kemény disz-
kötésben, a szabad gondolkodók életéből
vett érdekes történet ——

Ára: 100 lei, 50 dinár, 30. c. kor. — Belföldön utánvétel mellett,
külföldön a pénz előzetes beküldése ellenében azonnal szállítja
a kiadóhivatal. — Minden könyvhöz a fenti portó melléklendő

Csehslovákiai előfizetőink figyelmébe!

Mindazok, akik erre a lapra elő akarnak fizetni, nézzék meg a lap belső címlapján feltüntetett csehslovákiai árakat és a pénzt postautalványon küldjék be a Leszámitoló és Közgazd. Bank R. T. fiókjához, Kosice, lapunk ottani folyószámlájára. A bank a pénz beérkezéséről minket még aznap értesít s ennek vétele után mi a lapot nyomban megindítjuk. — Ugyanigy kell megrendelni a lapunkban hirdetett könyveket, fényképeket stb. stb.

A kiadóhivatal.

Ha szép akar lenni, használjon

Kulka-féle

Liliumtej krémet
Lilium-pudert
Liliumtej szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros.

FENYŐ
METALOGRAFIE
TIMISOARA
TELEFON 19-51

ASTRA
FABRICA DE VAG
ARAD

ENERGIA

FENYŐ

RAM

EG

TABLITE DE RECLAMĂ IN METALE
REKLAM FEMCIMEK
REKLAME METALL-SCHILDER

„Megváltás”

poloskairtószer minden háztartásban
nélkülözhetetlen. Kapható:

Weisz Antal

butorüzletében, H. Méréleg-utca 4 szám

Vizumokat és más megbízásokat

Bukarestbe 36 óra alatt elintézi

PINKERTON BOY

Timisoara — Telefon 75

MEGNYILT! MEGNYILT!
Váróri női és férfi fodrászszalonja

Speciális bubi hajvágás.

Öndolálás, manicure fejmosás a legkényesebb igényeknek megfelelően!

TEMESVÁR-JÓZSEFVÁROS

Bul Bertheloth [Kossuth L. u.] 6.

Kobelt cukrászdával szemben

Hygienikus es pontos kiszolgálás!

Maison Perák

női fodrászat

Timisoara, Färber palota Lloyd sor

Modern frizurák, Henne-féle hajfestés. Külön női és férfi manikür-szalon. Kosmet. intézet

Jól járó órák!

Mindennemű óra javítások pontosan és megbízhatóan, jótállás mellett:

Gács Ferenc órásnál

Timisoara Erzsébetváros Király-tér 12

Majthényi Károly

vízvezeték, villany és csatornázás szerelő

Telefon 11-29

Timisoara, III. Doja u. 6

Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és villanyszerelés, házi telefon és gázkályha javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

„Aradi Közlöny”

Erdély legjobb és legolvasottabb politikai magyar napilapja.

V. évf. 8 sz.

Ára 20 lei, Bukarestben 25, 3'50 c. kor., 8 dinár,
50 osztr. garas. 2 fr. frank, 3 lira, 20 pfening

Tipografia „Union” Gál Manó könyvnyomdája. Lugoj

— Megjelenik minden kedden
Timisoara 1927 évi február hó 22